

KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS HÍRLEVIÉL

2016. nyár
XX. évfolyam 2. szám

Fotó: Gáncs Tamás

„A kereszt sosem lesz a komfortzónánk része”

Szeretett gyülekezet!

Gazdag tartalommal jelentkezik a Hírlevél nyári, dupla száma. A címdoldalon immár a második „profán kereszt” kapott helyet, és e keresztnek jelentőségéről, életünkben betölthető szerepéről szól a *Hangoló*. A *Beszélgetősarok*ban ezúttal a gyülekezetünk életében valamilyen szempontból – a múltban, a jelenben vagy a jövőben – fontos szerepet betöltő testvérekkel készült interjúkat olvashatnak. Programokban igen gazdag volt a húsvét óta eltelt időszak – ezekről (is) beszámolunk a *Montázs* rovatban, és itt olvashatják a lelkészeink beszámolóit is az elmúlt naptári évről. A reformáció 500 éves évfordulójára készülve most sem marad el Luther egy művének ismertetése, és több érdekes

dolgot tudhatunk meg a *Kitekintő* és *Lélekiemelő* rovatokból is, hitünk épülésére. A balatonszárszói gyülekezeti hétvégén elhangzott képmeditáció olyan különleges lelki élményt jelentett, hogy úgy gondoltuk, érdemes azt írott formában is közreadni.

Ugyan hamarosan itt a nyár és ezzel a gyülekezeti munkaév vége, júniusban és a nyár folyamán is lesznek olyan gyülekezeti és egyházi programok, amelyekre ezúton szeretnénk felhívni figyelmüket.

A nyárra jó pihenést, igazi testi-lelki felüdülést kívánunk mindenkinek a szerkesztőbizottság nevében:

BERNHARDT DÓRA,

GÁNC S TAMÁS ÉS ECE SEDI KLÁRA

Tartalom

Hangoló	3	Lelkeszi beszámolók	19
Profán keresztnek botránya	3	Orgonaünnep	28
Beszélgetősarok	4–8	500: Luther: Kis káté	29–30
...Sutyinszki Kátival	4	Szélrózsza	31
...Vincze Déliával	5	Kitekintő	32
...Kondorosyné Mariann-nal	7	Hugenotta kapcsolatok	32
Montázs	9–27	Ajánló: 777blog	33
Mennyei szózatok	9	Lélekiemelő	34–39
Norvég vendég énekkar	10	John Wesley	34
Van kiút...	11	Magányos vacsora	36
Az asztalközösség: életközösség	12	Nézegető	40–44
„Öregfiúk” beszélgetései	14	Hírek, események	46
Középköri töredékek	16	Hivatali rend, telefonszámok	48

Profán kereszték botránya

A legnagyobb botrány, hogy mindenütt ott vannak. És elgondolkodtatnak. És nap mint nap szembesítenek minket azzal, hogy a kereszt sosem lesz a komfortzónánk része. Sosem lesz, mert sosem lehet megszokott. A kereszt ugyanis lényegét tekintve minden idők legnagyobb botránya. Az emberi gyűlölet kivégzőeszköze, ami ambivalens módon a jézusi szeretet maximumának jele is. Örök jele.

A profán kereszték nem tudatosan kreáltak tükrök. Hanem sokkal inkább a mi odafigyelésünkön múlik, hogy észrevevessük-e őket, hogy észre akarjuk-e venni őket, hogy van-e hozzá receptorunk. Mert a profán keresztékhez szem kell. Tiszta szem. Látás. Éles tekintet. Járnunk a világban és rádöbenni, hogy az a két felhő, az a két ablakléc, az a két fűszál, az a két faág, az a titokzatos árnyék – és még sorolhatnánk a végtelenségig – mind-mind éppen úgy állnak, mint egy kereszt. Eredeti szándék szerint nem kereszték, de általunk és bennünk le-

hetnek azok. Az idei naptári évben Hírlevelünk címlapjain is négy ilyen kereszt látható, hogy ki-ki végiggondolhassa magában: miért botrány személyesen nekem a kereszt? Ugye tud még botrányt okozni? Ugye meg tud még érinteni? Ugye jelent még valamit?

Ha kell, vigasztalók, ha kell, szembesítő, ha kell, megállító, ha kell, felkavarók, ha kell, drámaian felrázók, ha kell, a végtelen evangéliumot sugárzók. Tudom, hogy ezek nagyon szubjektív találkozások és tapasztalások, de azt hiszem, mind mögött ott a hit, hogy az üres kereszt sosem fogja az embert „békén hagyni”. Provokál, vagyis előhívja belőlünk a Názáreti Jézus történetét, ami bennünk és általunk folytatódhat. És mi lehetünk azok, akik rámutatunk a profán keresztékre is, és elmondjuk minél többeknek, hogy nemcsak a kereszt üres, de a sír is.

Aki csak néz: fél, aki lát is: szabaddá válik.

GÁNC S TAMÁS

Néhány hónapból tizenhat év

avagy búcsú és új kezdet

Tizenhat évi szolgálat után június végén szomorúan el kell köszönnünk Sutyinszki Katalin egyházfinktól. Ebből az alkalomból beszélgettünk vele és – ideiglenes – utódjával, Vincze Déliával.

– Kedves Kati, röviden elmondanád, mikor és hogyan kezdődött egyházi szolgálatod a kelenföldi gyülekezetben?

– 2000 tavaszán, amikor a gyülekezet új egyházfit keresett, családnk lakásgondokkal küzdött – fiamék kisgyermekkel egyetemistaként kerestek albertet –, ekkor merült fel annak a lehetősége, hogy az egyházi teendőket ellátva ide költözzenek. Hamar világossá vált azonban, hogy nem igazán nekik való ez a feladat, és ekkor döntöttem úgy, hogy feladom az amúgy jó állásomat és megpróbálom én elvállalni. Szeverényi János akkori lelkésszel első körben egy-két hónapos próbaidőben állapodtunk meg – ebből tizenhat éve lett...

– Néhány mondatban nyilván nagyon nehéz összefoglalni – mégis, megemlítenél néhány dolgot, ami egyházfiséged tizenhat éve alatt történt? Például hogyan alakult, mennyiben változott meg a munkaköröd?

– Először két évig egy alagsori kis lakásban laktam, de hamar rájöttem, hogy milyen sok kihasználásra váró

pályázati lehetőség létezik egyházak, gyülekezetek számára is. A Széchenyi-terv keretein belül megnyert pályázatból újíttottuk fel a fenti kis lakást, ahol azóta is lakom, és több más pályázat segítségével rendbe hoztuk az udvart, az udvari ját-

szóteret és az épület más részeit is. A pályázatírás azóta is az én feladatomból – a nyári táborra, zenei életre, a Hírlevél-re mostanában is így szereztünk plusz forrásokat. Idővel az is világossá vált számomra, hogy egy ember képtelen minden, a gyülekezet életével kapcsolatos konkrét feladat ellátására – most már van pénzügyi gondnokunk, takarítónk, van, aki rendben tartja a kertet, Török Lajos személyében van egy helyettesem, így én a pályázatokra és az

alkalmakkal kapcsolatos állandó feladatokra tudtam koncentrálni.

– **Mit szeretnél legjobban csinálni, mire emlékszel vissza legszívesebben – és mire nem?**

– Nagyon szerettem minden, az énekkarral kapcsolatos feladatot – a vesperákat és más zenei alkalmakat. Itt olyanokkal kerültem kapcsolatba, akik különösen sokat jelentettek és jelentenek a számomra. De amúgy is sok emberrel volt kapcsolatom, sokan jártak be hozzám beszélgetni, és mindig próbáltam segíteni, amiben tudtam. Az furcsa, hogy sokan közülük nincsenek már közöttünk – ugyanakkor nagy öröm számomra, hogy azok a gyerekek, akiket annak idején kisgyerekként ismertem, akikkel sokat játszottam, immár felnőttek és különböző felelőségeket vállalnak a gyülekezetben.

– **Azt hiszem, sokunk nevében mondhatom, nagyon sajnáljuk, hogy elmész, hiányozni fogsz nekünk. De neked bizonyára több időd lesz, miután befejezted az itteni munkát – mik a terveid?**

– Nekem sem könnyű az elközönés, de így döntöttem, mert elfáradtam és úgy gondolom, tudni kell időben letenni a „kalapácsot.” Ami a jövőt illeti, a fiamék Alcsútdobozon laknak, én is oda költözöm. Először is szeretnék majd itt otthonra lenni, és persze várom, hogy több időt tölthessek velük és három unokámmal. Tervezem, hogy meglátogatom a tágabb családot, és talán egy kicsit hosszabb időt tölthetek majd Kanadában is.

– **Milyen tanácsot adnál Déliának, aki most átveszi tőled az egyházi szolgálatot?**

– Legyen körültekintő, de rugalmas. Ne féljen újítani – valósítson meg minden saját ötletet, ami a gyülekezet javát szolgálja. A telefonszámom él, bármikor fordulhat hozzám ő is, de bárki más is – a jövőben is szívesen segíték, ha tudok.

– **Kedves Kati, nagyon köszönöm a beszélgetést! És kérlek, ha teheted, látogass majd meg minket néha!**

-BD-

Egy új kezdet

– **Kedves Délia, kérlek, röviden mutatkozz be nekünk – mit kell tudnunk rólad?**

– Vincze Délia vagyok, negyedéves teológus–lelkész szakos hallgató. 2012 szeptemberében költöztem fel Buda-

pestre, ekkor kezdtem el tanulmányaimat az Evangélikus Hittudományi Egyetemen. Orosházán születtem és ott töltöttem gyermek éveimet szüleimmel és testvéremmel. A Budapest és Orosháza közötti nagy távolság miatt

most már sajnos csak ritkán tudok hazalátogatni, de nagyon szeretem szülővárosomat, hiszen rengeteg ember, sok barátság és szép emlék köt ehhez a városhoz. Kisiskolás és gimnazista éveimet is Orosházán töltöttem, a Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium tanulója voltam tizenkét évig. Régi iskolám és az orosházi gyülekezet mindig meghatározó szerepet töltek be az életemben – a családom mellett többek között lelkészeim, tanárait, volt diáktársaim is hozzájárultak ahhoz, hogy jelentkezésemet az Evangélikus Teológiára adjam be. Ebből adódóan természetes számomra, hogy szeretek hazamenni és találkozni azokkal az emberekkel, akik minden helyzetben segítettek, támogattak és szerettek engem.

– Hogyan alakult az, hogy Sutyinszki Kati lemondásával egy évre elvállaltad az egyházi teendőket?

– Körülbelül egy évvel ezelőtt már részt vettem egyetemi zenekarunkkal, a „Közellel” egy családi istentiszteleten itt, Kelenföldön, ez volt az első találkozásom a gyülekezettel. Az isteni gondviselésnek tudom be, hogy néhány hónappal ezelőtt egy egyetemi beadandóm megírásához választanom kellett egy Pest környéki gyülekezetet, amely-

nek életét be fogom mutatni a dolgozatomban. A kelenföldi gyülekezetet választottam, ezután találkoztam a gyülekezet egyik lelkészével, Gáncs Tamás lelkész úrral, illetve Szepesfalvy Ákos felügyelő úrral. A beszélgetéseink során esett szó az egyházi kérdésről, ennek köszönhetően vállaltam el ezt a szolgálatot. Az egyetemen is volt már egy év, amikor elvállaltam az egyházi teendőket, úgyhogy nagyon örülök ennek a lehetőségnek.

– Milyen érzésekkel nézel a következő év elé?

– Nagyon várom. Biztosan sok újat fog hozni, hiszen ez lesz az első olyan évem, amit aktív szolgálattevőként fogok eltölteni egy gyülekezetben. Az egyházi feladatok mellett szeretnék minél több embert megismerni közelebbről is, szeretnék igazi tagjává válni a gyülekezetnek. Úgy hiszem, kivételes helyzetben leszek, hiszen a lelkészi szolgálatom megkezdése előtt átélhetem azt, hogy milyen érzés egy másik „szerepben” jelen lenni a gyülekezet életében, beleláthatok abba, mit jelent az egyházi szolgálat egy gyülekezeti tag számára. Bízom benne, hogy e feladat minden szépségét és nehézségét magammal fogom tudni vinni a jövőbeli szolgálatomban is, hogy ez által magam is épülni és formálódni tudjak.

-BD-

Az Istennek tetsző szolgálat

A 2015/2016-os tanévben félállásban hitoktatóként végzett szolgálatot gyülekezetünkben Kondorosyné Alexandrova Marianna. Múltról, jövőről, az elmúlt esztendő tapasztalatairól kérdeztük őt.

– Miért és hogyan lettél lelkész?

– Először óvodásként ragadtott magával mindaz, amit Szent Margitról hallottam, az a bensőséges kapcsolat Istennel, amit megélhettem. Megfogalmazódott bennem, hogy van egy Isten, akivel együtt lehet élni és ezt szeretném. Csak nem tudtam, hogyan kell. (Érdekes, most a Margit-híd budai hídfőjénél lakom, a Margitszigettől csak a Duna választ el.) Ez volt az első villanás, az első vágy. A döntő nagy találkozás az első református hittanórákon történt Gazdagréten. Kicsi gyerekként az apám lett a Mindenható, akivel bármelyik percben mindent megoszthattam, és mivel nem szerettem az iskolát, ez hatalmas erőt adott, felemelt, ha csüggedtem és kicsinek éreztem magam. Valami elementáris vágy élt bennem, hogy az osztálytársaimnak is beszéljek róla, és ténykedésem nem is maradt hatástalan. Ekkor már viccesen sokan mondogatták, hogy lelkész lesz ebből a gyerekből.

Később, a kamasz évek útkeresésében minden bonyolódott, és nem merem álmodozni arról, mi legyen, bár

titkon színész vagy lelkész között tépelődtem. Végül az ELTE magyar szakán kötöttem ki, ahova egyáltalán nem vágytam, de olyan reális volt – legalábbis mások ezt mondták. De hamar rájöttem, hogy felnőttként meg kell próbálnom lelkésznek lenni, vagy valami hasonlónak. Olyannak, aki Istennek nyer meg embereket, persze nem minden áron. Hatodévesként Dunaharaszttiban szolgáltam, később a Kálvin János Református Idősoththonban

lehettem lelkész és mentálhigiénés munkatárs másfél évig. Az idősekkel töltött időre szívesen emlékszem vissza, sokat adtak lélekben. Néhányukkal tartjuk most is a kapcsolatot.

– Mik a tapasztalataid a hitoktatás terén?

– Még csak az első évet zárom ebben a rendszerben, ezért kiforrott meglátásaim nincsenek, inkább az útkeresés, kísérletezés jellemez. Ezelőtt hatodévesként tanítottam egyszerre sokkal több gyereket, ami teljesen más műfaj volt. Most úgy látom, nagy lehetőség a hitoktatás minden gyülekezet számára arra nézve, hogy

nyissunk, befogadjuk a gyerekeket, és velük együtt a családokat is. A hitoktatás – úgy érzem –, ma leginkább misszió, ehhez egy nyitott közösségi, gyülekezeti háttér kell. Számomra a kisiskolások őszinte istenképe, keresése jelenti a legnagyobb felüdülést, talán a saját kitörölhetetlen élményeim miatt is.

– **Hogyan tovább?**

– Titok. De biztos, hogy a legelső most a család, a gyerekek. A gyermekeim születése után mélyen megértettem a hivatásaim sorrendjét. Legelsőként embernek hívtam el, vagyis az által hogy élek, már szeretve is vagyok, ehhez nem kell teljesítmény, csak a pusztán lételem megélése Istenben. Második

hívásom a nőiségemből fakad, hogy feleség és anya vagyok, és egyre inkább azzá válok. Számomra ez a három valahogy együvé tartozik, de persze nem mindenkinél van így (például a szerzeteseknél, vagy betegségben szenvedőknél). Csupán a harmadik lehet a lelkipásztori hivatás számomra. Fontos, számon tartom, de mára már tudok nélküle is élni, azt hiszem. Végül is mindhárom hivatásban hírt adhatok másoknak a Létező Istenről.

Kedves Marianna! Köszönjük, hogy voltál nekünk ebben a tanévben, Isten áldjon családdal együtt!

BLÁZY ÁRPÁDNÉ

A húsvéti ünnepekör egyik fénypontja a Lukács-passió előadása nagyszombaton

Mennyei szózatok – egykor és ma

Böjti sorozat – 2016

Hat alkalommal gyűlt össze Jézus Krisztus mai kelenföldi népe, hogy a Jelenések könyve második és harmadik fejezetében eredetileg a hét kis-ázsiai gyülekezetnek címzett üzenetek fölé hajoljon. Tanácstermünkben hat, Kelenföldről indult lelkész (Novotny Dániel, Endreffy Géza, Pelikán András, Bence Áron, Schermann Gábor és Szakács Tamás) tett tanúságot közöttünk. Öröm volt tapasztalnunk, hogy a böjti időszak szerdai estéin gyülekezetünk tagjaival és a vendég igehirdetőket elkísérő vendégekkel együtt majdnem megtöltöttük a termet és hallgathattuk, „mit mond a Lélek a gyülekezeteknek”.

A hét kis-ázsiai levél közül hatnak a magyarázatát hallhattuk. A meghirdetett program megváltozott, nem a szmirnai, hanem a pergamoni levél maradt ki a hét közül.

Az „első szeretet” földi példája a két ember között lehetséges legszorosabb kapcsolat, az édesanya és szíve alatt hordott magzata közötti kapcsolat.

Az „első szeretet” magyarázata ez volt: Ez az agapé, az Isten szeretete: semmi nem választhat el minket az Isten szeretetétől... Bennem muzsikált – és gondolom a többiekben is – ennek az igének ki nem mondott befejezése: „amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban” (Róma 8).

Lehet-e vérrel megfehéríteni ruhánkat?

El tudjuk-e fogadni a bajokat, nehézségeket is, amivel Isten figyelmeztetni akar, és megtérésünket munkálja?

Az a Krisztus, aki-ben én hiszek – mondta az egyik igehirdető – nem lehet

olyan fenyegető, kegyetlen, mint ahogy a szárdiszi levél bemutatja. Bizony nem könnyű megértenünk és elfogadnunk, hogy Isten és az ő egyszülött Fia nemcsak kegyelmes, de igazságos is. Éppen ez előtt a sötét háttér előtt ragyog fel igazán, hogy „aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta” (Jn 3:36).

Az alkalmak házigazdája Blázy Árpád lelkészünk volt.

Az igehirdetések előtt és után – Drávucz János testvérünk zongorakísérete mellett – az igehirdetők kedves énekeivel magasztaltuk az örökkön-örökké élő Jézus Krisztust. Az alkalmak végén vendégeink beszámoltak indulásukról és további életútjukról, mostani szolgálatukról, gyülekezetükről, és kérdéseinkre is válaszoltak. Általában név szerint is említették Missura Tibor nyugalmazott lelkészünket, aki legtöbbszörük konfirmációját végezte annak idején.

ASZTALOS GYÖRGY (PRESBITER)

Norvég vendég énekkar az évadzáró hangversenyen

Az iskolaév végére szokatlanul besűrűsödött ének- és zenekarunk tevékenysége. **Cantate vasárnap** (ápr. 24.) Budaörsön szolgáltunk az egyházmegyei kórustalálkozón, ahol több kisebb mű mellett a helyi énekkarral előadtuk Sulyok Imre ritkán hallható női karos művét: Krisztus Urunknak..., és részei lehettünk Kecskés Balázs nagyszabású kórusműve, a „Victimae paschali laudes” című húsvéti kompozíció ősbemutatójának.

Énekelhettünk a **mennybemenetel ünnepén** tartott istentiszteleten, majd **pünkösd mindkét napján** is. Pünkösd vasárnap a rézfúvósokkal kiegészített zenekar kísérte Telemann kantátátételét: Gott der Hoffnung erfülle euch. A tétel szövege a Római levél 15. feje-

zetéből való, magyarul így hangzik: *A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővüljökjétek a reménységben a Szentlélek ereje által.*

Szolgálhatunk a június 4-i **Orgonaünnepen** is, ahol a Psalterium Hungaricum énekkar tagjaival kiegészítve Gárdonyi Zoltán: Dicsérő ének című monumentális zoltárját adjuk elő.

Június 19-én 18 órakor tartjuk évadzáró zenés áhítatunkat, ami egyszerre lehet hálaadó istentisztelet és hangverseny. Vendégeket is fogadunk ezen az alkalmon: a norvégiai Bergenből érkezik közénk egy evangélikus gyülekezeti énekkar Jan Røshol vezetésével. Terveink szerint három művet adunk elő közösen: Schubert

G-dúr miséjének két tételét, egy szép feldolgozást a 23. zsoltár szavaira, Svein Møller norvég zeneszerző művét, és Kodály Zoltán 114. genfi zsoltárát.

Szeretettel hívogatjuk az érdeklődőket erre az ünnepi alkalomra.

BENCE GÁBOR

Ének- és zenekarunk örömmel látna új tagokat soraiban. Kérjük azokat a testvéreket, akik részt tudnának venni a zenei szolgálatban, jelentkezzenek Bence Gábor karvezetőnél (20/824 45 24). Szeptembertől, az új munkaév kezdetétől érdemes bekapcsolódní a próbafolyamatba. A zenekar szerdánként, az énekkar csütörtökönként próbál este fél nyolctól a tanácsteremben.

„A legdurvább mélységből is van kiút”

Kovács Barbara interjúja Gáncs Tamás kelenföldi igazgató lelkésszel, az EHE Újszövetség Tanszékének doktoranduszával, aki az egyik házigazdája volt az Oroszrulett Drogprevenációs Turnénak, amely a Budai Egyházmegye Ifjúsági találkozásjának keretében a kelenföldi gyülekezetben került megrendezésre. (Megjelent az EHE Leckekönyv című lapjában.)

– Miért tartod fontosnak, hogy a drogprevenációs előadás az evangélikus iskolák után a gyülekezetekben is elhangozzon?

– Úgy érzem, hogy ez az ügy mindenki ügye. Mindenki érintett. Ezt persze lehet struccpolitikával, másokra mutogatással eltussolni, de az sehova se vezet. Bedecs Réka, a MEE Szélrózsakoordinátora nálunk volt lelkészjelölt hatodéves, és rajta keresztül sikerült megszervezni, hogy Kubiszyn Viktor íróval együtt minket is meglátogatott az Oroszrulett Drogprevenációs Turné. Nagyon örülök neki, hogy erre az izgalmas, végtelenül őszinte és felkavaró

előadásra és beszélgetésre a Budai Evangélikus Egyházmegye ifjúsági találkozásán kerülhetett sor. Fontosnak gondolom, hogy egy gyülekezet ne egy burok legyen, hanem egy találkozási felület, ahol tabuk nélkül lehet beszélni kényes, égető, aktuális témákról. És kevés annyira aktuális téma van ma, mint a drogkérdés.

– A tegnapi előadásnak mi volt számodra a legfontosabb üzenete, mi volt az, ami leginkább megragadott?

– Viktor nagyon pontosan írta le, mit is jelent drogoként megjárni a poklok poklát egy végtelenül képmutató társadalomban, ahol úgy tűnik, mindenki

asszisztál ahhoz, hogy ez a rendszer fennmaradjon. Egyre több fiatal veszélyeztetett, és ami számomra nagyon ájtott az előadásából: bárki(!) lehet áldozat. Senki ne gondolja, hogy ez a probléma körön kívül van, mert nincs. Egyházi gimnazisták, gyülekezeti ifiseink éppúgy érintettek, mint bárki más. Viktor hitelessége minden résztvevőt lenyűgözött, mert látszott rajta, hogy nem könyvből olvasta, hogy mit is jelent a halálos függőség és az abból való szabadulás, hanem átélte, megtapasztalta. Így vált az ő megtérési élménye nem egy kegyes frázissá vagy olcsó keresztény propagandává, hanem autentikus üzenetté, hogy: van remény. A legdurvább mélységből is van kiút. Az istenkép, amiről Viktor beszélt – ha nem is szó szerint –, leginkább a Jézus által elmondott tékozló fiú példázatában előkerülő Atya képe, aki nem kérdez, hanem a fiú elé fut, átöleli, visszafogadja.

– **A drogprevenciós turné főleg vidéki nagyvárosok evangélikus közép-**

iskoláiban zajlott. Mit gondolsz, Kelenföldön, Budapest egyik budai kerületében mennyire van létjogosultsága erről beszélni? Hogyan látod a visszajelzésekből, mennyire szólítja meg ez a téma a fiatalokat?

– Mindenhol van értelme erről beszélni, és még inkább beszélgetni. Természetesen más típusú drogot használnak a fiatalok egy borsodi faluban, mint egy újbudai sznob házibuliban – ezt Viktor is kiemelte –, de a veszély ugyanolyan nagy. A visszajelzések azt tükrözik: igény van ennek a problémának a kibeszélésére, de semmiképpen nem az ítékezés és a moralizálás szintjén, hanem rákérdezve a szerhasználat, a függőség valódi okaira. A keresztény megközelítés csakis a szeretet érzékeny nyelvén történhet, mert a ránk bízott evangéliumban a szabadság és a szabadulás egyszerre van jelen. És bizalmi kérdésről csak bizalmi közegben lehet beszélni, és én abban bízom, hogy gyülekezetünk, gyülekezeteink, iskoláink ilyen bázisok lehetnek.

„Az asztalközösség: életközösség”

MINDEN AZ ASZTALNÁL DŐL EL – asztal-közösség-építés címmel gyűlt össze 2016. április 8-10. között a kelenföldi gyülekezet apraja-nagyja immár tizedik alkalommal Balatonszárszón. Több, mint százan lehettünk együtt a hétvégén, minden generáció képvisel-

tette magát a csillogó szemű apróságoktól a kamaszok, a fiatal felnőtteken, a büszke szülőkön, nagyszülőkön át, a derűt sugárzó idősekig. Az időjárás nem volt éppen ideális, de épp ez mutatta meg, hogy nem csak a simoga-

tó napsütés töltheti fel testünket, lel-
künket a Balaton partján.

A megérkezést követően a nyitó áhítatot Kondorossyné Alexandrova Marianna tartotta *Jövel, Jézus, légy vendégünk!* címmel, ezt követte Gáncs Tamás *Étkezési zavarok a Bibliában?* című előadása. Nagy sikerű süti-verseny zárta pénteki napunkat, melyen több mint húszan indultak, nagy örömet okozva ezzel gyermekeknek, felnőtteknek egyaránt.

Szombaton a reggelit követően Gombkötő Beáta tartott elmét nyitogató áhítatot, melynek alap gondolata József Attila sora volt: „Etesz, nézd – éhezem...” A napunk Blázy Árpád előadásával folytatódott, *Variációk az asztal körül – úrvacsora-értelmezések különbözőségei* címmel. A történelmi felekezetek úrvacsorai hagyományairól indult értékes beszélgetés az előadást követően, melyben nagy hangsúlyt kapott a gyermekek úrvacsora vételi lehetőségeinek témája.

Az érdekesítő előadás után délután pihenésre, kikapcsolódásra és sportolásra volt lehetőségünk. Balaton-parti teraszon süttött kürtőskalács volt az uzsonnánk, melynek elkészítésében nagy örömmel szorgoskodtak a gyermekek.

Vacsora után interaktív művészettörténeti előadáson vehettünk részt, *Tanítványok az asztal körül – képek egyházunkban és a hazai művészetben* címmel Harmati Béla és Schneller János prezentálásában. Majd a különleges, képmeditációs záró áhítat után a bátrabbak borkóstolón vehettek részt, ahol a balatonboglári Miklós pince borai voltak terítéken, a süti-versenyen indult sok-sok finom süteménnyel együtt.

A vasárnapi úrvacsorás istentiszteletre a viharos szél miatt a gyülekezeti teremben gyűltünk össze, melyen Blázy Árpádné hirdette az ígét, a liturgiáért pedig Gáncs Tamás felelt.

Szárszóról mindig nehéz hazaindulni, így volt ez most is. A közös beszélgetések, kapcsolódások, gondolkodások, hallgatások, éneklések, imádságok, nevetések, figyelések, étkezések, kóstolások, játékok mind-mind fontos részei voltak az együtt töltött hétvégének. Az asztalközösségünk asztalfőjén Jézus ült-ül. A hétvégén képet kaphattunk a mennyország valóságáról, működéséről, melyet Isten igéi közül a János evangéliumából a 13. fejezet 35. verse ír le: **„Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagyok, ha szeretitek egymást.”**

Isten áldja a kelenföldi gyülekezetet!

VERES KATALIN CSENGE

Mi történt 1517. október 31-én?

Április másodikán szeretetvendégséget tartottunk a tanácsteremben, melynek meghívott előadója dr. Csepregi Zoltán egyháztörténész professzor volt.

Az előadás témája az az ominózus nap volt, amikor Luther Márton kiszögezte a wittenbergi vártemplom kapujára 95 tételét és ezzel kezdetét vette a reformáció. Vagy mégsem szögezte ki? Lehet, hogy a reformáció ezen dinamikus és színpadias mozzanata, mely oly elevenen él képzeletünkben, meg sem történt? Pusztán urbánus legenda? A kérdést illetően dr. Csepregi Zoltán körbejárta az esemény mellett és az ellene szóló érveket is. Talán sosem fogjuk megtudni, hogy Luther Márton tényleg kiszögezte-e 95 tételét, hiszen egyik oldal sem tudott döntő érvet felmutatni

elmélete igazolására. A kérdés megválaszolására természetesen csak érdekes adaléka lenne egyházunk történelmének, a 95 tétel lényegén és azon a megújuláson, melyet kiváltott, és amely végigsöpört Európán, nem változtatna. A kiszögezés akár megtörtént, akár nem, ez a jelenet plasztikus képet tud adni a reformációt elindító Lutherről, aki Isten igéjének igazságától hajtva mert radikális változásokat elindítani. Az előadás után a professzor úr válaszolt a hallgatóság kérdéseire, majd kötetlen beszélgetéssel végződött az alkalom.

HARMATI DÓRA

„Öregfiúk” beszélgetései

Gyorsan telik az idő: öt évvel ezelőtt már beszámoltunk arról, hogy Joób Máté és Schneller István kezdeményezése nyomán 2010 őszén nyugdíj előtt vagy után álló „öregfiúk” havonkénti beszélgetéssorozata kezdődött el életkoruk legfőbb kérdéseiről és azok lehetséges bibliai megoldásáról. Elmondhatjuk, hogy az indulás kísérlete olyan magvetés volt, amely kicsírázott: „annak idején” még egyszer vagy kétszer elhangzott az a jámbor szándékú kérdés, hogy folytassuk-e azt, amit elkezd-

tünk, de az egyértelmű válasz mindig igen volt. Most már elmondhatjuk, hogy ennek az öt és fél évnek megvan a maga története.

A létszám azonos. Ez a rövid mondat rendkívül összetett, a múlt és a jelen olyan áldásával, amely ígéretet hordoz a jövőre nézve is. Ezekre az összejövetelekre valamennyiünknek szükségünk van, hála az életünk szokásrendjébe belenövő, mindig várt találkozásokra, az előkészítő szervezésekre, az előadásokra, az olvasmányokra, a többiek

meggyőződését és felekezetét tisztelő vitákra.

A beszélgetések helyszíne, ahogy a műelemzések esetében mondani szokás, keretes szerkezetű volt. A gyülekezeti teremről indultunk, a folytatás a Lágymányosi Ökumenikus Központban következett, majd egyszer Schneller Istvánéknál, egyszer pedig az ő tanítása színhelyén, a Corvinus Egyetem Villányi úti épületében. Azután visszatértünk templomunk épületébe: először a Korompay-család által bérelt emeleti lakásba, majd egy szinttel lejjebb, a tanácsterembe, végül és ismét a gyülekezeti terembe. Vendégeink is érkeztek: egyszer Gáncs Tamásék (még az ő amerikai útja előtt), egyszer Blázy Árpád, egyszer pedig Kondor Attila és Schneller János, már a tanácsteremben, ahol a feleségek is jelen voltak.

Az otthont jelentő tér nemcsak visszatért, hanem ki is tágult: az „öregfiúk” Japántól Amerikáig, Dél-Koreától Kisázsiaig tartó utazásokról tartottak beszámolókat, elsősorban egyházi, vallás- és művészettörténeti kérdéseket állítva középpontba. A témáink által felölelt idő pedig a Bibliától máig terjedt: a parancsolatok és példázatok elemzésétől, majd a bencés Regulától Lutheren át Boenhofferig, a jelenben élő számos szerző, közöttük Marcus J. Borg, Henri Boulad, Ferenc pápa, Willigis Jäger, Martin Luther King, André Louf, Richard Rohr, Paul Tillich

és Owe Wikström írásaiig, a művészetek és a szakralitás kapcsolatában a templomépítészet, a festészet, a költészet és az irodalom válaszaikkal, a tudomány területén pedig a modern fizika újdonságaiig. Nem feledkeztünk meg a migráció problémáiról sem.

A felsorolt szerzők művei korántsem olyan olvasmányok voltak, amelyek célja műveltségünk látványos tágítása lett volna: bennük éppúgy azt kerestük, mint a bibliai szövegekben, hogy mi az éppen most és nekünk szóló üzenet. Ez a keresés szüntelen összehasonlítás volt a mi helyzetünkkel, történelmünkkel, neveltetésünkkel, családjainkkal, gyermekeinkkel, unokáinkkal, múlt- és jelenbeli problémáinkkal, a keresztyénység és a magyar egyházak jelenlegi állapotával, röviden: a mi saját felelősségünkkel.

A legutóbb olvasott Martin Luther King azt írta: „Minden igaz keresztyén két világ polgára; az idő és az időtlen örökkévaló lakója.” Ez volt megbeszéléseink állandó feladata: mi a kapcsolat a mi időnk és az időtlenség, az emberi és az emberfeletti között. Ahogy a ferences Richard Rohr mondja: „Mindnyájan örök kezdők vagyunk az Istenhez és az igazsághoz vezető úton.” Igaz-e az az állítás, és ha igen, hogyan lehetséges a mi életünkben is, hogy „Ami esésnek, sőt zuhanásnak tűnik, azt felfelé és befelé zuhanásnak is tapasztalhatjuk, egy tágasabb és mé-

lyebb világba, ahol a lélek megtalálja teljességét, összekapcsolódik végre az egésszel, és a nagy képen belül él.”

Mindannyiunk nagy élménye volt és maradt Eric Metaxas könyve a „pásztor, mártír, próféta, kém” Bonhoefferről, akinek ez volt legfőbb útmutatása: „Ki állja meg hát helyét? Csak az, akinek nem a maga okossága, elvei, lelkiismerete, szabadsága, erényessége jelenti minden dolgok legvégső mértékét, hanem mindezeket kész feláldozni, amikor hitben és egyedül Istenhez való hűségben engedelmes és felelős cselekvésre van hivatva, a felelős ember, akinek élete más nem akar lenni, mint felelet és válasz Isten kérdésére és hívására.”

A félig tréfásan „öregfiúknak” nevezett szenior kör alakulásának eredeti célja az időskor válságainak, életfázis váltási küszöbeinek jobb megéléséhez nyújtandó segítség volt. Ez a megértési igény persze nem kötődik egyetlen kor-

osztályhoz, de az élet harmadik harmadában különös jelentőséggel bír. Ilyenkor minden váltástól való félelem, sőt szinte mindentől való félelem a mulandósággal, az elmúlással vagy az ezekkel rokon mulasztásokkal kapcsolatos. Ha jobban megértjük önmagunkat, nehézségeinket, gyengeségeinket, igazságainkat, hitünket, közelebb kerülünk nemcsak önmagunkhoz, hanem Istenhez is. Őhozzá, akinek megteremtésünkkel legfontosabb célja az volt, hogy megértsük, megismerjük és szeressük őt.

A trappista André Louf ezt írja imádságról szóló könyvében: „A héber öröme mondja azt, amit a Vulgata »akarat«-tal ad vissza. »Isten akarata« tehát itt azt az örömet jelenti, amelyet népében lel az Úr, azt a nagy szeretetet, amelyet választottja iránt érez.” Hisszük és reméljük, hogy összejöveteleink Isten akaratából történtek és történnek.

KOROMPAY H. JÁNOS
ÉS SCHNELLER ISTVÁN

Középköri töredékek

Történészek, régészek a régmúlt nyomait sokszor csak töredékesen vehetik szemügyre, és az ő tudományuk kihívása sokszor abban nyilvánul meg, hogy a töredékekből kell összeállítaniuk az átfogó képet, az egészet. De nem csak a régmúlt kutatóinak feladata lehet ilyen, hiszen betegség okai után kutató orvosok, bűnügyek felderítésén dolgozó

nyomozók, lelki problémák eredetét feltárni igyekvő pszichológusok vagy éppen Isten igéjének útmutatását kereső teológusok és hívő emberek számára is szívdobogtató tud lenni, amikor a töredékekből összeáll valami egész.

Ebben a pár sorban a gyülekezet középkörének kérdéseiből és a válaszkeresés tapasztalataiból szeretnék fel-

villantani néhányat. Olyan kutatásból tehát, ami részben a múltra irányul, hiszen közel kétezer éves szövegeket olvasunk, amik az akkori konkrét helyzetben, akkor felvetődött kérdések megválaszolására születtek, részben azonban közvetlenül ránk vonatkoznak, hiszen abban a tudatban olvassuk e szövegeket, hogy rajtuk keresztül az Úristen a mi hitünket és életünket is alakítani akarja.

Idén újra „biblikus évet” tartottunk, amikor hagyományosan egy bibliai könyvet tanulmányozunk végig havonta tartott alkalmainkon. Ez az egy azonban most három lett, hiszen „János három levele” szinte egy... Gondoljuk legalábbis mi, a Szentírást valamelyest, de nem eléggé ismerők. Pedig hallottunk már máskor is arról, hogy a bibliai könyveket nem mindig azok írták, akiknek a nevével ma számon tartjuk ezeket az iratokat.

A tanulás alkalmai ezek, amikor teológiailag nálunk képzetesebb lelkész vezetésével, ugyanakkor a gondolkodó emberek egymást inspiráló meglátásaival próbáljuk megfejteni azt a mondanivalót, amiről hisszük, hogy számunkra Isten szava. Így ebben a munkaévben egyre jobban megismertük azt a „jánosi világot”, ami nem feltétlenül egy szerző több művéből, hanem a korai kereszténység egyik meghatározó ágának közösségében áll össze. A jánosi szó, miszerint „Isten szeretet” (1Jn 4,8b), mélyen benne van a bibliaolvasó embe-

rek gondolataiban. De ismerős-e az a mondat, amit a Jézus Krisztus testben való eljövételének és az ő tanításában való megmaradás fontosságának hangsúlyozása után olvasunk: „ha valaki hozzátok érkezik, és nem ezt a tanítást viszi, ne fogadjátok be a házatokba, és ne köszöntsetek, mert aki köszönti, közösséget vállal annak gonosz cselekedeteivel” (2Jn 10-11)? Ahogy az evangélikus körökben Jánosnál többet hivatkozott páli levelekből, itt is sorra kapjuk a figyelmeztetést: nemcsak a Krisztus közvetlen köréhez tartozó tanítványoknak, hanem a belőlük kinövő első keresztyén nemzedékeknek sem feszültségektől mentes, idilli közösségben zajlott az élete. Természetesen külső okok miatt sem, de azért sem, mert a Krisztusról szóló tanításban sem láttak egyformán. A mi látásunkban, Istenképünkben, hitünkben is vannak nyilvánvaló különbségek, de időnként az is megfogalmazódik beszélgetéseinkben, hogy szinte könnyebb nekünk egy kikristályosodott keresztyén tanítást befogadni, mint az első generációknak azt tapogatni, hogy az ember Jézus mennyiben volt azonos az Atyával, valóságos volt-e a teste, és meddig kell még várni, míg újra visszajön.

A János első leveleként számon tartott könyv első fejezetében vannak azok az igeversek is, amelyek a gyónási liturgiában vasárnapról vasárnapra tükröt tartanak elénk: „Ha azt mondjuk: nincsen bűn mibennünk, magun-

kat csaljuk meg...” (1Jn 1,8). Érdemes ezt a sokunkba mélyen beleivódott néhány mondatot is elolvasni különböző fordításokban. Igazság nincsen bennünk vagy az igazság nincs meg bennünk? Vajon mit is mondott az eredeti görög szöveg? Vajon egyféleképpen értelmezte-e ezt az a közösség, amelyik jó ezerkilencszáz évvel ezelőtt olvasta, hallotta ezeket a mondatokat?

A középkör alkalmain, mint ahogy nyilván a gyülekezet más kisebb közösségeiben is, nyitottan próbálunk felfedezni mélyebb összefüggéseket a gondolatainkban sokszor csak töredékesen élő bibliai mondatok között. Örömmel

csodálkozunk rá a felismerésekre, amikor a töredékesből egész lesz. Nem akarom azonban túlzottan szépíteni a dolgokat: nem mindig áll össze az egész. Van, amikor érezzük – vagy, hogy személyes maradjak: érzem – a hiányt, Pál apostol kifejezését használva a „töredékes ismeret” (1Kor 13, 9.12) bizonytalanságát. Hiszem azonban, hogy e bizonytalanság ellenére maga az „ismeret” is, vagy talán pontosabb úgy fogalmazni, hogy a Róla való ismeretszerzés vágya is mutatja a „törekedést” az Úristen felé.

ITTZÉS ANDRÁS

Konfirmandusok: első sor: Lakosa Áron, Rákóczy-Kiss Luca, Szontagh Ábel, Sebő Zalán Csongor; középső sor: Fejér Ágoston, Csorba Lenke Márta, Berentei Ágnes Judit, Tóth András, Ittzés Miklós; hátsó sor: Harmati Bence, Blázy Árpád és Sebő Áron Zsombor

Fogadás, befogadás, elfogadás

„Fogadjátok be egymást...”

2015 lelkési szolgálatait közül azokkal szeretném kezdeni a beszámolót, melyek kisebb csoportokban hét közben zajlottak.

A **középkör** csapatával a naptári év első felében több nagyon izgalmas témáról beszélgettünk. Januárban Hajdich-Szmola Patrik ötödéves teológushallgató *Könnyűzene = könnyű misszió?* címmel tartott bevezető előadást. Februári témánk *A missziói parancs relevanciája Újbudán* volt, míg márciusban arra a kérdésre kerestük a választ, hogy *Örökölhető-e a hit?* Áprilisban *Pilinszky esszenciális költészetére, teológiájára* koncentráltunk, míg májusban dr. Orosz Gábor Viktor egyetemi docens volt a vendégünk, aki *Gasztroteológia* címmel tartott bevezető előadást, amit kulináris élvezetek is követtek. Az új tanévben a középkörösökkel János 3. levelének tanulmányozását kezdtük el, melyet terveink szerint a tanév végére be is fejezünk.

A **nagyifi** immáron többségében egyetemistákból álló csapatával kéthetente, a **lakásifi** lelkes fiatal felnőttekből álló közösségével (egyre több babával a „fedélzetén”) pedig havi rendszerességgel találkoztunk. A korosztályt érintő témákat feszegettünk leginkább, valamint olyan teológiai, azon belül is főleg etikai kérdéseket, melyek egzisztenciális szempontból

relevánsak számukra, számunkra. A **hétfői és szerdai bibliaórák** alkalmi elengedhetetlen részei voltak az ige-hirdetésekre való készülésnek és az azokra való reflektálásnak.

Ritkán szoktunk róla beszélni, most mégis hadd emeljem ki a **kedd reggeli lelkési és munkatársi megbeszéléseket**, melyek szorosan hozzátartoznak a mindennapi gyülekezeti ritmushoz és működéshez csakúgy, mint a **Hírlevél** szerkesztőbizottságának odaadó munkája, vagy **honlapunk, Facebook-oldalunk** karbantartása.

A hónap első vasárnapján tartott **családi istentiszteletekkel** kapcsolatban – a 2015/16-os tanévet a kérdések tanévének hirdettük meg *Kérdezni emberi és isteni dolog* mottóval – mindig el szoktuk mondani, és most is hadd tegyem meg, hogy nagyon biztató a sok új arc, a sok új család megjelenése gyülekezetünkben.

Természetesen ennek a jelenségnek az egyik bázisa a **sok keresztlő** – 2015-ben 48 keresztlő volt gyülekezetünkben –, a másik az évről-évre több **hit- és erkölcsstan óra** a kerület iskoláiban. Ezzel kapcsolatban örömteli változás volt 2015-ben, hogy ősztől **Gombkötő Beáta** teljes állásban, **Kondorosyné Alexandrova Marianna** pedig félállásban segítette lelkészeink hitok-

matóti szolgálatát. A családi istentiszteletet szervező csapatba így ők is bekapcsolódtak csakúgy, mint **Portik Ágnes**, aki azóta közösségi életünk egyik leglelkesebb és a szervezésekben legaktívabb munkatársa lett. 2015 márciusában a **Szélrózsa Band** volt a családi istentisztelet vendég zenekara.

A 2015-ös évhez tartozik, hogy nyáron befejezte kétéves hitoktatói és egy éves hatodéves lelkészjelölti szolgálatát Kelenföldön **Bedecs Réka**, akinek vizsgatanításán Szemerei János püspök és Csepregi Zoltán egyetemi tanár, vizsga-istentiszteletén pedig Pángyánszky Ágnes egyetemi lelkész és Bence András püspökhelyettes voltak a vendégeink. Réka 2015 őszétől a MEE Országos Irodájának Gyülekezeti és Missziói Osztályán dolgozik főállásban Szélrózsa-koordinátorként, de aktív szolgálója továbbra is gyülekezetünknek.

Ha már személyi változásokról esik szó, szeretném elmondani, hogy tavaly nyáron **Schulek Mátyás** lelkésztestvérünk letette lelkészi szolgálatát, de továbbra is gyülekezetünk presbitériumának hűséges tagja. **Lehoczki Andrásné Sárrika néni** pedig 2015. december 31-ével fejezte be könyvelői szolgálatát. 2015 novemberének rendkívül megrázó eseménye volt gyülekezetünk számára **Metzlerné Bíró Mária** halála. Hosszú betegség után, de váratlanul tért haza Teremtőjéhez. Marika gyülekezetünk hűséges tagja, presbitere, könyvelője, számvizsgáló-bizottságá-

nak elnöke volt. Nyugodjon békében! A feltámadás és vizionlátás reménységével búcsúztunk tőle a farkasréti temetőben. Itt emlékeznék meg Csernovics Gáborné Ica néniről, Erdődi Tiborné Judit néniről és Veperdy Ernőné Magdi néniről is, akik szintén e közösség oszlopos tagjai voltak, és akik – hisszük – már a mennyei hajlékban vannak Uruknál.

Sárrika néni „nyugdíjba vonulása” és Marika tragikus halála következtében gyülekezetünk új könyvelőt keresett, akit meg is talált **Szokmáry Erika** személyében, akit hivatalosan 2016. január 1-től alkalmazunk, de aki 2015 decembertől már aktívan segítette a könyvelői munkát gyülekezetünkben.

2015 őszén jelentettük be a presbitériumnak, hogy 2016. június 30-án **Sutyinszky Katalin** egyházi több mint 16 éves hűséges szolgálatát befejezi Kelenföldön. Az ő utódját is keressük, több jelöltet meghallgattunk már, remélhetőleg hamarosan konkrét döntés is születik. 2015 első hónapjaiban még közöttünk szolgált **Gadó Benedek** kulturális közmunkásként (idén április 1-től **Kósza István** kezdte meg munkáját hasonló munkakörben). 2015 őszétől **Müller György** látja el a kertészi és műszaki-karbantartói feladatokat.

Most pedig szeretnék néhány emlékeztető programot kiemelni a 2015-ös év igencsak eseménydús naptárából, melynek elkészítéséhez idén egy kézzel fogható saját falinaptár is segítséget nyújthatott, mely reménységünk sze-

rint tradícióvá nemesül hosszú távon is. (Természetesen vannak olyan események, melyekről lelkésztársaim szólnak majd.)

2015 első harmadában én voltam a felelőse a három szeretet-vendégségnek. Februárban egyetemi lelkészeink, dr. Mézes Zsolt és Simon Attila voltak vendégeink, akik ennek a nagyon fontos területnek a kihívásairól, útkeresési nehézségeiről beszéltek. Márciusban Némethné Tóth Szilvia lelkigondozó beszélt a halálos betegséggel küzdő gyermekek között végzett, hihetetlen mélységeket érintő szolgálatáról. Áprilisban pedig Petőcz András József Attila-díjas író és Galambos Ádám evangélikus teológus voltak költészet napi vendégeink. Ezt az alkalmat az Asztali Beszélgetések Kulturális Alapítvánnyal közösen szerveztük meg.

2015 nagyheti alkalmait a szokott rendben tartottuk meg, kivétel volt ez alól a nagypéntek esti istentisztelet, ahol ének és zenekarunk előadta Schütz *A megváltó hét szava a kereszten* című darabját. Ezen az estén vendégeink voltak a MEVISZ Bárka csoport tagjai, akik mozgássérült passióval gazdagították nagypénteki liturgiánkat. Nagy örömmel adtunk helyet és teret ennek a fontos kezdeményezésnek – az immáron akadálymentes templomunkban.

Április végén Balatonszárszón több mint telházal töltöttük el tavaszi gyülekezeti hétvégénket, *Valóságos álom*

– *álmos valóság?* címmel. Főelőadónk Dr. Simor Péter pszichológus, álomkutató volt.

Május első vasárnapján, Cantate vasárnapján házigazdái lehettünk az egyházmegyei kórustalálkozóknak, melyet a Budai Evangélikus Egyházmegye egyházzenei felelőse, Prőhle Péter szervezett. Itt szeretném megemlíteni júniusi orgonaünnepünket, *A három kántor koncertje* címmel, valamint a szeptemberi Nyitott Templomok Napját, ahol vendégünk volt többek között Dr. Hafenschner Károly lelkész, a Reformáció Emlékbizottság miniszteri biztosa, Radnóti Zoltán, a Bét Sálom zsinagóga rabbija és Fekete László főkántor úr a Dohány utcai zsinagógából.

Nyári napközis hittantáborunkat az *Ígéret Hölgye* címmel rendeztük meg június utolsó hetében, és idén nyáron is nagy örömmel mentem le cserkész-táborunkba, ezúttal ökumenikus istentiszteletet tartani Lancendorfer István római katolikus atyával, mivel cserkész-eink idén a IV. Béla Király cserkész-csapattal közösen táboroztak Bokodon. A nyárhoz tartozik még, hogy augusztus végén, 19 év után újra ordinációnak örülhetett gyülekezetünk, hiszen augusztus 29-én, templomunkban Dr. Fabiny Tamás püspök úr lelkészé szentelte Bence Áront. Egyetemünket Dr. Béres Tamás professzor úr képviselte az ünnepi istentiszteleten.

Szeptember 19-én presbitériumunk küldöttsége részt vett a Tüskecsarnok-

ban tartott 2. Országos Presbiter Találkozó, szeptember 26-án pedig Fótra utazott a testület csendes napra, ahol dr. Cserhátiné Szabó Izabella püspök-helyettes asszony lelki vezetésével lehettünk együtt, asztalközösséggel zárva az elcsendesedést. Őszi gyülekezeti hétvégénk az *Elfogadástól befogadásig* címet viselte, gondolva az év igéjére, különös tekintettel menekült testvéreink befogadására. Gyülekezetünk tagjai egyenként és közösségként is kiálltak menekült testvéreink megsegítése mellett a krízisben (konkrét gyűjtést is szerveztünk) csakúgy, mint egyházunk vezetői (mind a mai napig), amire méltán lehetünk büszkék.

A hétvégéhez kapcsolódóan Kondor Attila kiállítása volt látható a tanács-teremben, előadó vendégünk volt Kertész Botond a farkasréti templomban, egyházzenei hangversenyt adott ének-és zenekarunk, és vasárnap Gáncs Péter elnök-püspök hirdette közöttünk az igét. Itt köszöntöttük Blázy Árpádné Mártit, akit 10 évvel ezelőtt, 2005-ben avatott lelkésszé vendég igehirdetőnk Aszódon. Terített asztallal zártuk templomunk szentelésének 87. évfordulójához kötött ünnepünket.

E hétvégén élhettük át a Láthatatlan Színház előadását *Érintések* címmel, akik a nagy sikerre való tekintettel decemberben is visszatértek közénk *Ádvent csendje* című darabjukkal.

Az egyházi év utolsó négy vasárnapján *Isten országa közöttetek van* címmel

Balicza Iván nyugdíjas lelkész tartott evangelizációs sorozatot a vesperákon. Ádventi sorozatunk, melynek felelőse és házigazdája lehettem, a *Mennyből az angyalok* címet kapta. Igehirdetőink, a három angyali teremtés, Gombkötő Beáta, Kondorossyné Alexandrova Marianna és Bedecs Réka voltak. Barokk fúvószena mélyítette el ádventi felkészülésünket.

Ádventi jótékonysági vásárunkon – melyet a kisifi, a nagyifi és legaktívabban a lakásifi csapata szervezett – 185.500 forint gyűlt össze, melyet a Fraknó utcai szeretetszolgálatunk és a kenyai utcagyerek-misszió kapott meg. Színjátszó körünk, az Iksz kör *Az árnyék* című darabjukat adta elő decemberben két alkalommal is nagy sikerrel.

Az egész 2015-ös évünket meghatározta tervezett kétcsoportos óvodánkról, a „Fügefá” evangélikus óvodáról való gondolkodás. Tervek és építési engedély birtokában az anyagi források megkeresése folyamatban van (az előkészítési munkálatokra az egyházkerületől 2 millió, az önkormányzattól 5 millió forintot kaptunk), alakulóban van egy pályázatíró céggel való tárgyalás, valamint egy egyeztetés országgyűlési képviselőnkkel, dr. Simicskó István miniszter úrral, akihez Fabiny Tamás püspök úrral közösen mennénk el. Szintén folyamatban van, és remélhetőleg idén karácsonyra megjelenik a Botta Istvánról szóló könyv Thurnay Béla szerkesztésében. Ennek anyagi fe-

dezete biztosított Sass János hagyatéki adománya, az Ordass Lajos Baráti Kör felajánlása, valamint a Botta-Kendeh ifjúság 2015. novemberi találkozásán összegyűjtött adományaival.

Szeretném erről a helyről is megköszönni minden munkatársam áldozatkész szolgálatát, külön is kiemelve

Mády Rezsőné Kata gondnokunk, és Szepesfalvy Ákos felügyelőnk önkéntes munkáját, odaadó szolgálatát.

Hálás lehet az a gyülekezet, ahol ennyi munkatárs szolgál, és ahol ennyi mindenért lehet az ember hálás. Istennek legyen hála és dicsőség!

GÁNCSS TAMÁS IGAZGATÓ LELKÉSZ

Lelkészi beszámoló

2015-ben tíz hűségese gyülekezeti tagunktól kellett földi búcsút vennünk, akiknek helye az istentiszteleteken s egyéb gyülekezeti alkalmainkon egyelőre sajnos üres marad. Vezérigeként ezért hadd olvassam a következő igeverset:

Emlékezzetek meg elöljáróitokról, akik Isten ígését hirdették nektek. Gondoljatok földi vándorlásuk végére és kövessétek hitüket! (Zsid 13,7)

Ha egy szóval kellene jellemezni 2015-öt, bármilyen lehangoló is, a **gyász** szót használnám. Kitekintve a nagyvilágra sem sokkal derűsebb a kép. Gondolva a tavalyi párizsi merényletekre (2015. január 7. és november 13.), egy másik igencsak sötét csengésű szó juthat eszünkbe: **terror**. S a tavalyi évre gondolva nem lehet szó nélkül hagyni a hazánkat és Európát sújtó **migráns áradatot** sem.

Gyász, terror és migráció – mielőtt teljes apátiába esnénk, sokkal inkább kell hálásnak lennünk Mindenhatónk-

nak a gyülekezetünket ebben az ezersebből vérző világban megtartó szeretetért!

Beszámolóim elején néhány különleges alkalomról szeretnék szólni, majd pedig azon rendszeres alkalmakról, melyeknek gazdája lehettem.

1) Néhány különleges, emlékezetes alkalom

Férfiklubunk vendége volt (FÉK, február 9-én) a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának főtitkára, **Dr. Fischl Vilmos**, aki a már említett terrortámadás kapcsán tartott bevezető előadást az iszlámról.

Február 20–22-én konfirmandusainkkal és a kisifi néhány tagjával részt vettünk a *Találkozások* címmel, négy gyülekezet (Kelenföld, Monor, Pesterzsébet és Pestszentlőrinc) mintegy 30 fiataljának részvételével megrendezésre került főtí **konfis evangélizációs hétvégén**.

A januári imahétén a **dévai Szent Ferenc Alapítvány** árváinak javára gyűjtött adományokat (283.000,- Ft és

több tonnányi száraz élelmiszer) kerületünk néhány lelkészével karöltve március elején személyesen vittük el Dévára. A „kihelyezett ökumenikus lelkésztalálkozó” mindannyiunk igazi épülését szolgálta.

A tavalyi hittan táborral kapcsolatban engedtessek meg, hogy megemlítssek egy személyes vonatkozást! A hittanos kiránduláson (június 23-án), Mártim szervezésében meglátogattuk és bemutathattuk előző szolgálati helyünk, **Gödöllő evangélikus templomát** és a híres **domonvölgyi Lázár lovasparkot**.

Tavaly július-augusztus fordulóján újra jártunk erdélyi testvérgyülekezetünkben, **Sepsiszentgyörgyön**. Zeleának József esperessel részt vettünk a **Bácsfalun** megrendezésre került csángó találkozón, valamint igehirdetéssel szolgáltam a **medgyesi református gyülekezetben**.

Életre szóló, megrázó élmény marad a tavaly augusztus–szeptemberi **migrációs** út, amikor is ezrek érkeztek fővárosunkba, hogy tovább indulhassanak „Kánaán” felé, egy jobb és békésebb élet reményében. Sok gyülekezeti tagunkkal együtt elmondhatjuk, hogy leírhatatlan, sokkoló és szívbemarkoló látvány várta azokat, akik ekkor valamelyik pályaudvar felé vették az irányt. A Keleti közelmúltban felújított aluljárója, mint tranzitóna kifaragott, s egy-két pokrócnyi területen gubbasztottak a távoli országokból érkezett

családok – férfiak, nők, asszonyok, idősök, fiatalok, gyerekek és csecsemők. Nem lehetett, csak remegő lélekkel és könnybe lábadt szemekkel járni-kelni a „parcellák” mentén spontán létrejött mezsgyéken. Az alkalmanként magunkkal vitt kétszatyornyos élelmiszeradag egy-kettőre gazdára lelt a nagy szemű, s a helyzetüket aligha felfogó, ide-oda lödörgő, szaladgáló gyerekek között...

2) Rendszeres alkalmak

a) Heti:

Az iskolai **hit- és erkölcs** tanításban való részvétel egyszerre igazi öröm és áldott teher. A tavalyi tanévben heti 6 hittanórát tarthattam (a ciszter gimnáziumban kettőt, az Ádám Jenő általános iskolában négyet).

Az idei **konfirmációra** 11 gyermek készült, akik Ádvent első vasárnapján, bekacsolódva a liturgiába mutatkoztak be gyülekezetünk előtt.

A **kisifi** alkalmait Mártival együtt tartjuk, a 11 új konfisból 4 gyermeket sikerült integrálni a lelkes csoportba. Péntek délutánonként őket izgató kérdésekkel és témákkal foglalkozunk.

Ismerkedésünk a Jelenések könyvével a **bibliaiskola** keretein belül (tavaly Jel 14–20) lassan a végéhez közeledik. Az együttléteinket egy-egy vetítés, ill. „vendégelőadó” igemagyarázata teszi még színesebbé. Jelen év őszétől – a reformáció 500. évfordulójára készülődve – Luther 95 tételével ismerkedünk meg újra közelebbről.

b) Havi:

A fiatal felnőttek alkalmain (FIFA) befejeztük a két évvel ezelőtt elkezdett interaktív **önismereti sorozatot**. Néhány előkerült téma: *Az álom* (mely a szárszói gyülekezeti hétvégén is előadás tárgya volt), *Akarat és érzelem*, *Bonyolultság - egyszerűség*. Az immár hagyományos nyár eleji **kirándulást** Visegrádra szerveztük. Az év második felében **filmklubbá** alakultunk, és megbeszéléssel egybekötve a neves svéd filmrendező, Ingmar Bergman *Magány* trilógiáját (*Tükör által homályosan* – 1961, *Úrvacsora* – 1963, *A csend* – 1963) tekintettük meg.

Hálatalelt szívvel gondolok az istentiszteleti felolvasókra (**IFA**), akikkel a vasárnapra együtt készülve igazi bibliaórává alakultunk.

Köszönettel tartozom a férfikör (**FÉK**) társvezetőjének, dr. Galli Istvánnak is! Igen izgalmas témák kerültek terítékre a mintegy tizenöt fős csoportban: *Képesfilmes beszámoló Japánról*, *A torinói lepel*, *Tudomány és teológia*, *Tóth Sándor textilművész munkái*, *Teremtésvédelem*, *A reformáció kezdetei a Kárpát-medencében* és *R. Wagner munkássága*.

A **hétfői bibliaóra** tagsága az elmúlt évek során szinte teljesen kicserélődött. Itt az egyéni kérdések, témák mellett ugyancsak bibliai szakaszokról beszélgetünk.

c) Egyéb:

Az őszi **szereketvendégségen** *A reformáció kezdetei a Kárpát-medencében*

címmel tarthattam vetített képes előadást.

Az énekkarban, a Tétényi úti kórházban és a gyülekezeti imaórán vetésforgóban szolgálnak áhítatokkal a gyülekezet lelkészei.

További emlékezetes szolgálatok: az Allee sétálóutcájában népes járó-kelő sereg előtti **újbudai gyertyagyújtás** (Ádvent első vasárnapja), a Fraknó utcai szeretetszolgálatunk vezetői által nagy gonddal és szeretettel megrendezett **hajléktalanok karácsonya** (december 15.) valamint az MTV *Hajnali gondolatok* című műsorai (május 27. és június 8.).

A hittanórák miatt sajnos kevesebb idő maradt az igazi **pásztori munkára** (látogatás, lelkigondozó beszélgetés). A családi úrvacsoraosztások mindig lelki erősítést jelentenek a lelkésznek is. Ugyancsak igazi örömet jelent a **honlapunk** és **facebook oldalunk** gondozásában való részvétel.

Befejezésül újra köszönetet szeretnék mondani a testvérek imádságaiért, a sok-sok figyelmességért, szeretetért, biztatásért, melyet újra meg újra megtapasztalhattunk feleségemmel sok-sok gyülekezeti tag részéről. Ez igazi bátorításul szolgál a mozgalmas hétköznapiakban!

Testvéri köszöntéssel:

BLÁZY ÁRPÁD

Az áprilisi igével hadd kezdjem a tavalyi évi beszámolómat. 1Pt 2,9-ben ezt olvassuk: „**Ti azonban választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.**” Isten kegyelméből 2015-ben is rengeteg alkalom adódott arra, hogy Krisztust hirdessük, hogy tetteinkkel, szavainkkal, szeretetünkkel róla tanúskodjunk a gyülekezetben és annak határain kívül.

2015 márciusában különleges élményben lehetett részünk: az ökumenikus imahéten a Dévai Szent Ferenc Alapítványnak gyűjtöttük az offertóriumot, és javaslatomra személyesen vittük el azt **Dévára**. Nagy élmény volt találkozni a dévai árvaház lakóival, és látni örömeiket a különböző adományok láttán. 220.000 Ft készpénzt és több tonnányi élelmiszert, gyógyszert vittünk. Zarándoklatként éltük meg mindezt, hiszen evangélikus, katolikus és görög katolikus lelkészek együtt mentünk, közösen tartottunk napi elcsendesedést egy olyan környezetben, ahol kézzel fogható a krisztusi szeretet és önzetlen segítés.

Áprilisban Holby-Bakay Tímea, gyülekezetünk tagjának vezetésével egy **norvég katechetikai csoport** látogatta meg gyülekezetünket, ahol alkalmuk

nyílt arra, hogy találkozzanak a gyülekezet gyermekmunkásaival és beszélgethettek, véleményt cserélhettek a gyermekmunka szépségeiről, nehézségeiről, de főleg annak fontosságáról.

A hit- és erkölcstanoktatásról néhány szót: négyen tartunk hittanórát: Gombkötő Beáta, Kondorosyné Alexandrova Marianna, Blázy Árpád és jómagam összesen 12 iskolában, általánosban és gimnáziumban, 149 gyereknek (ebből 60 gyerek ovis). Több-kevesebb sikerrel igyekszünk bevonni őket a gyülekezetbe: adventi délutánon, húsvéti kézműves délutánon és a karácsonyi gyermekműsorban láthattuk őket.

A gyermekbibliakörben három új munkatársat köszönhetünk Rákóczy Kiss Eszter, Portik Ágnes és Gueth Nikolett személyében, akik azóta is töretlenül végzik szolgálatukat. Köszönjük Bence Judit, Ittész Szilvia és Véghné Pozsgai Olga sokévnnyi szolgálatát, akik átadták a „stafétabotot” az újonnan csatlakozóknak.

A kisifjúság néhány tagja részt vett a főtí ifjúsági konferencián, ahol mintegy harminc máshonnan érkező fiatalal tölthettünk el három napot. Nagy izgalommal kapcsolódtunk be velük is a karácsonyi jótékonyági vásár szervezésébe, lelkesen készítették el kis ajándékaikat, amelyeket aztán sikerült értékesíteniük is.

2015-ben a **hétfői bibliaórákon** Tróznay Tibor testvérünk kérésére Ézsaiás próféta könyvét kezdtük el tanulmányozni, az ő halála után úgy döntöttük, hogy ha már elkezdtek annak olvasását és az arról való beszélgetést, elmélkedést, be is fejezzük. Márciusban megtartottuk a szokásos világ-imanapi alkalmunkat is, ahol Mikola Borbála református lelkésznő hirdette az igét. Szeptemberben látogatást tettünk Balassagyarmaton, ahol kirándulás mellett alkalom nyílt a gyülekezettel való találkozásra is.

A **Fraknó utcai szeretetszolgálatban** szolgálók töretlen lelkesedéssel végzik szolgálatukat. Mohácsi Lajosné Gabi számol be az ott folyó munkáról.

Havi alkalmak

Kismama kör: Nagyon jó hír, hogy 2015-ben mintegy 17 kismama fordult meg a kismamakörben. Minden hónap második keddjén szép számmal vagyunk együtt a gyülekezeti teremben, ahol Vekerdy Tamás: „Jól szeretni” című könyvéről beszélgetünk, amelyet fejezetenként megkapnak a kismamák, hogy alkalom előtt elolvashassák.

A **női körben** a határainkat feszegetjük, dr. Henry Cloud: Határaink – Mire mondjunk igent és mire nemet? című könyve alapján.

Egyéb alkalmak

A **Szent Margit Gimnázium** evangélikus tanulóinak bizonyos időközönként istentiszteleteket, valamint **lelki**

napot tartok. Lelki nap alkalmából vendégeink voltak dr. Bálint Zoltán és felesége Beáta, akik vetített képes előadással, áhítattal, majd azt követő beszélgetésen keresztül mutatták be azokat a harmadik világbeli országokat, ahol missziót végeztek és végeznek mind a mai napig.

Az **őszi szeretetvendégségre** Dr. Csepregi Zoltán egyháztörténész professzort hívtuk meg, de sajnos betegség miatt az utolsó pillanatban lemondta, így Blázy Árpád tartott előadást Buda reformációja címmel.

Ősz végén a **kézimunkakör** nagy munkába kezdett: a Deák Téri Evangélikus Gimnázium tanulóinak ballagó tarisznyáit kezdtük el hímezni. Az elmúlt héten adtunk le 68 darab kereszt szemmel hímezett tarisznyát, amelyeket heten készítettünk el. Nagy köszönet itt az asszonytestvéreknek – Bujákiné Szántó Zsófia, Gebe Jolanda, Asztalos Györgyné, Mády Rezsőné, Kósa Zsuzsa –, illetve másod-egyházfinknak, Török Lajosnak, aki kiszabta, majd készre összevarrta ezeket.

Sok mindenről lehetne még szót ejteni, de talán az eddigi beszámolóból is kiderül, hogy Isten valóban a kiválasztottjaival van, hiszen Ő adott erőt az elmúlt esztendőben is mindnyájunknak, és kérjük továbbra is az Ő áldását gyülekezetünkre, alkalmainkra és a szolgálattevőkre egyaránt.

BLÁZY ÁRPÁDNÉ

Orgonáin nap 2016

GÁRDONYI ZSOLT ORGONAESTJE

2016. június 4., szombat 18 óra

Műsoron Gárdonyi Zoltán és Gárdonyi Zsolt művei

Közreműködik:

Szontagh Márton – cselló,

a Psalterium Hungaricum kórus

(művészeti vezető Arany János és Györffy Katalin)

és a kelenföldi gyülekezet

ének- és zenekara

(vezényel Bence Gábor)

A belépés díjtalan

**Kelenföldi evangélikus templom
Budapest XI., Magyar István u. 1–3.**

Luther Márton: Kis káté

Az elmúlt napokban újra elolvastam Luther *Kis kátéját*. Jó volt újra találkozni ezzel a hitvallási iratunkkal, újra végiggondolni, végigelmélkedni a tízparancsolat, az apostoli hitvallás, a miatyánk, a keresztség, a gyónás, az úrvacsora magyarázatát.

Luther 1529-ben, egyházlátogatásainak szomorú tapasztalatai miatt írta meg ezt a kátét, hogy világosan, könnyen érthetően foglalja össze keresztyén hitünk lényegét, fő tanításait. Kinek is szánta Luther a *Kis kátét*? Gyülekezeti lelkészeknek, igehirdetőknek, az egyszerű embereknek, családfőknél, fiataloknak, tehát tulajdonképpen minden embernek. Mindnyájunknak szüksége van arra ma is, hogy folyamatosan ismételjük, újragondoljuk, újratanuljuk „a szent tananyagot”, és erre megtanít-suk gyülekezetünk, családjunk tagjait is: nagy a felelőssége ebben minden családfőnek, szülőnek, keresztszülőnek, nem csak a lelkészeknek!

Luther *A kis kátében* először a tízparancsolatot magyarázza. Keresztyénségünk legfontosabb kérdése az, amit az első parancsolat magyarázatában úgy fogalmaz meg Luther, hogy Istent mindennél jobban kell félnünk, szeretnünk és benne bízunk. Ezért kezdődik aztán a többi parancsolat magyarázata is azzal, hogy Istent félnünk és szeretnünk kell.

Luther így egész életünket az Isten féltelmének, tiszteletének, szeretetének irányából, a belé vetett hit irányából szemléli.

A tízparancsolatot követi a Hiszek egy magyarázata, melyet az istentiszteleti közösségben mondunk el. Ehhez csatlakozik a Miatyánk, a keresztség, a gyónás és az úrvacsora kifejtése, melyek hitéletünk forrásait jelentik: a rendszeres imádkozás; keresztségünk, melyből egész életünkben erőt meríthetünk; az úrvacsora, melyet hétről-hétre magunkhoz veszünk. Ezek erősítenek minket életünk küzdelmei között azáltal, hogy tudjuk, mindaz, ami a keresztségben és az úrvacsorában történik, értünk, emberekért, a mi javunkra történik.

A szentségek magyarázata után a reggeli és esti imádság, az asztali áldás és a hálaadás „liturgiáját” írja le Luther, ezt követik a különböző élethivatásban állók számára összegyűjtött bibliai igék, majd egy esketési és keresztelési könyvecske. A reggeli és esti imádságokat ma is sok evangélikus családban mondják együtt szülők és gyerekek, és istentiszteleteken is imádkozzuk őket együtt, a gyülekezet közösségében, ahogy az esketési és keresztelési liturgiánkban is elhangoznak a *Kis kátében* is olvasható mondatok.

A *Kis káté* számomra legfontosabb üzenete most az volt, hogy abban úgy áll előttünk emberségünk, emberi mi-voltunk, mint aminek minden egyes részlete az Úristen jelenlétében folyik: nemcsak istentiszteleteink, hanem családi életünk, gyermekeink nevelése, munkánk, hivatásunk is mind Isten „fennhatósága” alá tartozik. Nehézségeink, küzdelmeink, megfáradásaink között erőt meríthetünk abból a kegyelemből, amit az Atyától, a Fiútól és a Szentlélektől kapunk. A Szentháromságról teszünk bizonyosságot, és őt magasztaljuk az apostoli hitvallásban, az Atyához imádkozunk a Miatyánk szavaival, és Jézus Krisztussal találkozunk a szentségekben.

Luther kátéjából most az is nagyon megragadott, hogy keresztyén hitünk tanulását sohasem hagyhatjuk abba. Újra meg újra vegyük elő hitvallásainkat, tanulmányozzuk a kátét, mert mindig egyre több tanulnivalót találhatunk benne! Maga Luther ezt a *Nagy káté* előszavában így fogalmazta meg: „Hiszen még Isten sem röstelli mindennap ezt tanítani, mintha jobbat nem is tudna tanítani! [...] Vagy talán egy óra alatt meg tudjuk tanulni azt, aminek tanítását még Isten sem tudja befejezni, pedig hát tanítja a világ kezdetétől végéig”?

ITTÉS DÁNIEL

Figyelmes hallgatóság az egyházmegyei ifjúsági napon

Szeretett kelenföldi Testvérek!

Kedves régi és új Szélrózsások!

Nagy szeretettel hívunk minden érdeklődőt a július végén, a Sástó partján megrendezésre kerülő 11. Szélrózsa Országos Evangélikus Ifjúsági Találkozóra, mely ezúttal az *Áldás leszel* mottót viseli. Lelki vonalvezetését Ábrahám elhívásának története, valamint a Szentírás hegyekhez köthető súlyponti elemei adják – lévén idén magunk is a Mátra magaslatai között gyűlünk össze az Istennel és egymással találkozni.

Találkozni az istentiszteleten, az áhítaton, a fórum előadáson, a bábszínházi produkción, az öko-sátorban, a filmklubban, a Cafe Elmondoban, a Szélrózsa oviban, a kézműves sátorban, Palya Bea koncertjén, a Magyar Ökumenikus Segélyszervezet sátrában, a Lehetőségek Piacán, vagy épp Pál Feri atya hallgatásakor.

A természet lágy ölén, Isten tenyerén bőséges programmal várunk. Tarts velünk, hiszen *Áldás leszel!*

A Szélrózsa Találkozóval kapcsolatos egyéb hírek, információk a www.szelrozsatalalkozo.hu oldalon és Facebook oldalunkon találhatóak.

BEDECS RÉKA

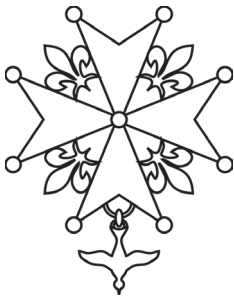

Hugenotta kapcsolatok

A közép-franciaországi kisvárosban Montargis-ban és környékén rendezték meg idén a francia protestáns múzeumok, kiállító- és emlékhelyek éves szakmai konferenciáját. A három napos konferencia résztvevői azonban nemcsak francia hugenották voltak, hanem Európa több protestáns kisebbségétől érkeztek. Voltak olasz valdensek, csehek, svájciak, németek és természetesen magyarok is. A francia kezdeményezésre életre hívott vándorgyűlés célja egymás alaposabb megismerése, a történelemben való elmélyedés és nem utolsósorban a gyűjtemények bemutatása volt. Az idei év programjának középpontjában Coligny admirális személye állt, aki a francia reformáció egyik vezéralakja, a Szent

Bertalan éji vérengzés első számú célpontja volt. Érdekes történelmi előadások mutatták be alakját és kevésbé ismert testvéreinek életútját, és szerepüket a reformációban. A szakmai előadásokat vita és kerekasztal-beszélgetés, valamint kirándulások egészítették ki a környéken fellelhető emlékhelyekre. A Loire völgyének festői helyszínei egykoron a vallási szembenállás és küzdelem véres színterei voltak. A francia nyelven folyó, de német tolmácsolással kiegészített konferencia magyar résztvevői Gáborjáni Szabó Bontond és Kovács Teofil a debreceni református gyűjteményekből, Czenthe Miklós, valamint e sorok írója voltak.

HARMATI BÉLA LÁSZLÓ

Érdekességek a hugenottákról

A hugenotta kereszt a hugenották megkülönböztető jele, a Francia Protestáns Egyház jelvénye. 1985-ben, a hugenották szabad vallásgyakorlathoz való jogát törvénybe iktató nantes-i Ediktum visszavonásának háromszázadik évfordulóján Francois Mitterrand elnök hivatalos bocsánatkéréssel fordult a hugenották a világ különböző részein élő leszármazottaihoz.

Ajánló

Internetes evangelizáció

Kicsit több mint egy hónapja, április negyedikén indult útjára a 777blog.hu, melynek ökumenikus szerkesztői csapatában kelenföldi ifjakkal is találkozhatnak a kedves olvasók.

A 777blog elindításának alapötlete az volt, hogy létrehozunk egy olyan oldalt, amely korábban Magyarországon még nem volt: a keresztény értékek mellett elköteleződve híreket közlünk, interjúkat készítünk, blogolunk, zenét ajánlunk, programlehetőségeket mutatunk be. A keresztény közéleti embernek képviselnie kell magát a médiában, és harcolnia kell az őt megbélyegző sztereotípiákkal szemben. Egy olyan honlapot álmodtunk meg, amely tükrözi a szerkesztők életfelfogását: vidám, de amikor szükség van rá komoly, optimista, az életre nyitott, de mindenekelőtt keresztény. De vajon kinek is szól ez az oldal? Mindenkinek – legyen az hívő, vagy (még) nem hívő –, aki nyitott azokra az értékekre, amelyeket képviselünk.

Az oldal hiánypótló szerepe, de elsősorban a Szentlélek munkája mutatkozik meg abban a tényben, hogy alig egy hónap alatt sikerült olyan olvasottsá-

got produkálnunk, amelyről álmodni sem mertünk volna! Ez is azt bizonyítja, hogy ki kell használnunk a technika adta lehetőségeket, hogy minél több emberhez eljusson az evangélium, és meglássák azt, hogy a keresztény élet nem a tiltások és szabályok övezte savanyú önmarcangolás, hanem egy boldogabb, teljesebb élet, melynek Isten van a középpontjában! Hallatunk kell a hangunkat és az életünkkel kell tanúságot tennünk. Mi ennek a lehetőségét egy honlapban találtuk meg és izgalommal várjuk, hogy mit hoz a jövő!

HARMATI DÓRA

Néhány cím a legújabb blogbejegyzések közül: *Okosan az okostelefonnal! Isten csak C-terv?* – *Gondviselés a gyakorlatban; Adományboltok éjszakája* – *Vásároljunk péntek éjjel a jó ügy érdekében!* és még sok más érdekes és hasznos téma.

A SZERK.

(L)ISTEN

John Wesley, az angol nemzet apostola

225 évvel ezelőtt, életének 88. esztendejében szólította magához Teremtője az angolok egyik legnagyobb hatású prédikátorát, a metodizmus atyját, John Wesleyt (1703–1791). Öccsével, a négy évvel fiatalabb Charlesszal kitűnő neveltetésben részesültek, és ragyogó szónokként mindketten nagy odaadással végezték hittérítő, ébresztő munkájukat – kezdetben az anglikán egyház berkein belül, idővel azonban az Anglia határain túl, Írországból és Amerikában is gyökeret vert metodista mozgalom keretében.

Talán nem mindenki tudja, hogy John Wesley életének legmeghatározóbb eseménye, az 1738. május 24-én történt megtérése összeköti őt az evangélikussággal. Egy évvel korábban, az evangélium terjesztésére alakult angol társaság (*Society for the Propagation of the Gospel*) megbízásából fivérével Georgiába (Amerika) hajóztak, ahol kapcsolatba kerültek az ottani csehmorva testvérekkel. Mivel missziójukat eredménytelennek érezték, visszatértek Londonba, ahol többek között részt vettek egy, a morva gyökerű herrnhuti testvérek által tartott rendezvénysorozaton. Ezen az alkalmon Luthernek a *Római levélhez írott előszava* olyan elementáris erővel hatott rá, hogy innen datálják nemcsak személyes megtérését, de az angliai evangélikál mozgalom történetének kezdetét is. Wesley ekkor már 10 éve anglikán lelkész, s az Újvilágot megjárt egyetemi docens.

A nagy igehirdető egy kálvinista-puritán papi család sarja, aki a Lincoln-

shire grófságban található epworthi parókián látta meg a napvilágot 1703. június 17-én. Érdekes módon nagyszülei még egy, az államegyházhoz nem tartozó (nonkonformista) gyülekezethez tartoztak, apja, Samuel Wesley azonban fanatikus híve lett az anglikán államegyháznak. Édesanyja, Susanna rendkívüli hatást gyakorolt mindkét fiára, s Charlesszal együtt, eleiket követve a lelkészi pályát választották. Felsőbb tanulmányaikat Oxfordban folytatták, ahol John megalakította az ún. Szent Klubot (Holy Club), melynek özszejövetelein kezdetben Kempis Tamás híres *Krisztus követése* (Imitatio Christi) című művével foglalkoztak. Emellett napi rendszerességgel tanulmányozták a Szentírást, ápolták a közösségi életet, börtönpasztorációt végeztek, valamint pénzt gyűjtöttek betegek és rászorulóknak megsegítésére. Ahogy az eredetileg pejoratív értelmű *lutheránus* szóból a német Lutheránus Egyház, úgy a Wesleyéket gúnyolók által használatos *metodisták*

jelzőből a Metodista Egyház máig használatos elnevezése született.

Wesley a Luther előszaván alapuló megtérés-élménye egész életén át elkísérte. Hitt az üdvbizonyosságban, és meg volt győződve arról, hogy „az egyház és a Biblia a hit által való megigazuláson alapul”. Fáradhatatlanul prédikált, annak ellenére, hogy idővel megnőtt az ellenállók tábora is. Ezért gyakran piac-tereken, a városok határában vagy éppen mezőkön hirdette Isten igéjét. Mozgalmának külön érdeme, hogy az ipari forradalom kezdetén sikerült a gyári munkásokat is megszólítania.

1742-től bevezették az ún. „osztálytalálkozókat” (a latin *classis* szóból), melyek létszámban jóval nagyobbak voltak, mint a helyi, lokális *kiscsoportok*. E classisokból jöttek létre idővel aztán a metodista gyülekezetek.

Wesley szerint Krisztus megváltói műve mindenkire vonatkozik, mely nézetével hamar nézeteltérésbe került az angol vallási megújulás ezen korszakának másik nagy hatású prédikátorával, George Whitefielddel (1714–1770). Emiatt útjaik szétváltak, s 1741-től Wesley köré az ún. arminianus metodisták gyűltek, akik Jacob Arminius (1560–1609) tanítását követve azt val-

lották, hogy jöllehet Krisztus mindenkiért meghalt a kereszten, halála azonban csak a hívőket váltja meg. Whitefield követői – a kálvinista metodisták – ezzel szemben a kálvini predesztináció-tan hithű követői maradtak mindvégig.

Wesleyhez köthető a keresztyén vallási traktátusok műfajának megteremtése. Először jelentetett meg havilapot, mellyel új formát teremtett az újságírás történetében. A *Jegyzetek az Újszövetséghez* című prédikációs gyűjteménye pedig máig a metodista hittételek alapjául szolgál.

A nagyformátumú igehirdető korát messze megelőzve vallotta, hogy a misszió és diakónia egymásnak szoros kiegészítői. Korgó gyomrú embereknek nem lehet evangéliumot hirdetni! Az Üdvhadsereg sem véletlenül rendelkezik Wesley-féle metodista gyökerekkel. Az angol nemzet apostola meg volt győződve arról, hogy minél közelebb kerül valaki Istenhez a földi életben, annál buzgóbbá válik az Istent még nem ismerő embertárasak felkarolására. A londoni westminsteri apátságban elhelyezett emléktábla méltán állít emléket a Wesley-fivéreknek.

DR. BLÁZY ÁRPÁD

(Megjelent a *Lelkipásztor* áprilisi számában)

John Wesley mondta:

- Tégy meg minden jót, ami tőled telik, amilyen eszközzel csak tudod, amilyen módon csak tudod, ahol csak tudod, akivel csak tudod, ameddig csak tudod.
- Nem az a kérdés, hogy az én pénzből mennyit adok Istennek, hanem hogy Isten pénzből mennyit tartok meg magamnak.
- Ha nem gondolkodhatunk is mindnyájan egyformán, nem szerethetünk-e egyformán?
- A legjobb dolog pedig, hogy Isten velünk van. Vizontlátásra! (*Wesley utolsó szavai*)

Magányos vacsora

avagy egyedül Krisztus – Krisztus egyedül

Előttünk a Tolna megyei Varsád evangélikus templomának türelmi rendeletkori oltárképtöredéke. A kép jelenleg az Evangélikus Országos Múzeum raktárában van, pont a töredékessége miatt egyelőre nincs kiállítva.

János: Olyan ez a kép, mint azok a régi templomok, amiket jóformán soha nem tölt meg a gyülekezet – nagy, ünnepélyes, díszes keret, benne egy picike festménytöredék – nem gondolod? Hiszen a keret, amiben a töredék van, sokkalta nagyobb, mint maga a töredék. Minek?

Béla: Valóban, ugyanakkor ez a kép keretestül, töredékestül is egy őszinte kordokumentum. Tanúskodik egy vi-

rágzó múltú, erős gyülekezetről és a kitelepítés után haladó és elnéptelenedő jelenről, a megpróbáltatásokról.

Ez egy sallangmentes, lényegre törő és ugyanakkor nagyon hiányos kép. Téged nem zavar a fehér vászon üressége, az, ami a keret és a festménytöredék között tátong? Nem lehetne rekonstruálni az eredeti képet? Nem lehetne esetleg kipótolni?

János: Nekem éppen az tetszik benne, hogy van hely a képzetnek. A többi tanítvány úgyis csak magával és a jövőjével törődik, semmi szükség rájuk. Jézus nekem itt éppoly egyedül van, mintha a többiek is ott lennének, semmi nem indokolja, hogy megfessük a többieket. Nézz csak rá! Mindent tud előre, és ez a mindentudás mégis szomorú. Siratja Júdást, akit szintén szeret, mert ő árulja el, de Júdás még semmit sem tud, vagy nem foglalkozik vele, csak nyúl-kál, hogy minél gyorsabban túl legyen a dolgon és mehessen a dolgára – tudjuk hova. Nem is néz Jézusra.

Azonkívül ez az üresség, és ez a hatalmas keret nekem arról is szól, hogy Jézus személye és szerepe mennyire eltörpül mai életünkben, rengeteg kép és képzet lépett az ő arca helyébe, és mindezek kiszorítják a tudatunkból őt. Ahhoz, hogy őt befogadjuk, sok-sok képet ki kell seprőzni a fejünkéből. Különben nem marad számára hely. Itt ez az üres vászon és ez a kicsi töredék benne. Arra késztet, hogy hajoljunk közelebb, vizsgáljuk meg tüzetesebben, és vegyük észre azokat az apró részleteket, amik felett

egyébként elsiklik a figyelmünk. Itt rá kell fókuszálni.

Ebben a töredékben benne van az is, hogy egyre kevésbé vagyunk képesek a lényegre koncentrálni, mert nem olyan az életünk, hogy ezt elősegítse. Túl sok az inger, túl sok a lényegtelen információ, amiről mégis azt gondoljuk, hogy fontos. Miközben valójában nem az. A fontos dolgok kicsinek és rejtőzködőnek tűnnek, és nem is igazán szokás róluk beszélni. Ez a kis képtöredék ebben a hatalmas keretben nekem nagyon szépen mutatja, hogy mennyire kicsi a lényeges aránya a járulékoshoz képest. Mert – ellentétben ezzel a képpel –, a mi életünk képén ez a fehér felület tele van posztokkal, feljegyzésekkel, fotókkal, tennivalókkal és élményekkel, amelyek nemcsak elvonják a figyelmet erről a töredékről, de olykor el is fedik azt. Örülök ennek a tiszta lapnak, üres vászonnak, mert azt is eszembe juttatja, hogy a kevesebb több. Ahogy itt is elég lenne azt megélni, hogy ő maga a szeretet, és ez a szeretet, ami közte és János között megvolt, mindennél fontosabb, és mi is Jánosok vagyunk.

Van ebben a képben valami nyomasztó, nem? Mintha egy letűnt kor kultúrájának múzeumba zárt töredéke lenne, mint valami lelet, amit már csak kuriózumként mutogatnak az érdeklődőknek. Te is így érzed?

Béla: Ez igaz. Első ránézésre valóban bosszant a hiányossága, de minél többet nézem, számomra annál vonzóbb! Már magának a képtöredéknek a megtalálása is érdekes történet volt. A gondnok először a poros, kopott, szű-

ette keretet mutatta meg nekem, és csak miután összebarátkoztunk és hangosan sajnálkoztam, hogy nincs meg a belevaló kép, akkor egy belső titkot őrző mosollyal rám nézett és titkosan közölte, hogy azért a kép egy darabja fennmaradt! Egy félreeső polcra óvatosan leemelte az összehajtott darabkát és bizalmasan átnyújtotta.

A kihagyás, az üresség, a fehér felület óriási lehetőségeket rejt, amely ebből a töredékből kiindulva az egész keretet megtöltheti. Mi emberek a „nagy egésznek” csak töredékét látjuk, de odafigyelünk-e a lényegre?

János: Szerintem nagyon fontosak a keretek, mert ezek adják életünk, mindennapjaink fogódzóit. Keretek nélkül az ember élete szétfolyik, hiszen minden az entrópia, a széthullás felé törekszik. Nagyon fontosnak tartom a kereteket. De abban egyetértetek, hogy pusztán a keret nem elég ahhoz, hogy hasson, tehát anélkül, hogy tudnánk, hogy miért vannak, és mire vannak, nehéz ma betartani őket. A külsőségek akkor válnak nyomasztóvá, ha eltűnik belőlük a tartalom, a lényeg, az esszencia. Ilyenkor elkezdenek porosodni, kiszáradni és szétmállani. Valóban, évről-évre erőfeszítést kell tennünk, hogy a keretek között megtaláljuk a lényeget, az üzenetet és újra-újra értelmezzük magunk számára az evangéliumot.

Én nem úgy érzem, hogy nekünk kéne megtölteni tartalommal, hanem inkább úgy, hogy a meglévő tartalmat újra és újra szemügyre kell venni, elmélyedni benne, és

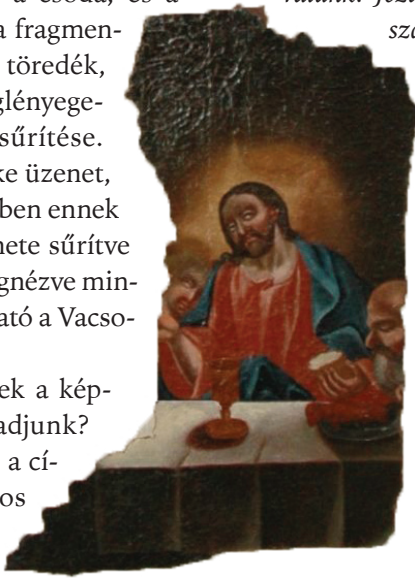
a saját életünkbe integrálni. A keret lehet akármilyen – tulajdonképpen lényegtelen, mert a tartalom, a mag ugyanaz. Az evangélium nem változik, csak mi és a körülmények.

Itt Jézus a középpontban van, előtte a kenyér és a bor, jobbán a kedves tanítvány (János), balján egy másik közeli barát, akiből áruló lett (Júdás). Kulcsfigurák és a leglényegesebb motívumok a vacsorán mégiscsak itt vannak. Szimbolikusnak tűnik, hogy ennek a képnek éppen ez a részlete maradt fenn számunkra, nem? Hiszen fennmaradhatott volna az asztal egy darabkája, vagy a tanítványok lába is! Olyan ez, mint egy csoda, nem? Vagy lehet, hogy csak ezt a darabkát akarták megmenteni a varsádiak?

Béla: Ezt nem tudhatjuk. De talán ez is lehet. Olyan picike ez a részlet, hogy szinte elvész ebben a hatalmas keretben, mégis minden rajta van, ami lényeges. Krisztus, János, azaz a szeretett tanítvány, a kehely, a kenyér, és talán Júdás profilja is benyúlik. Csodálatos ez a kis részlet. Nincs benne semmi fennhéjázó és annyira intim, mint egy családi jelenet. Figyeld meg, ahogy a fiatal János úgy bújik Jézus vállához, mint ahogyan a te kisfiad szokott hozzád. Olyan, mintha kicsi lenne, mintha nem is lenne felnőtt. Az arcáról pedig valamiféle féltés, vagy aggodalom sugárzik. János sejti, hogy mi fog történni, és el van csüggedve. Azt hiszem, ő az egyetlen, aki érzi, hogy ez tényleg az utolsó vacsorája Jézussal. Szerintem vele lehet a leginkább azonosulni eb-

ben a történetben, legalábbis én mindig vele szoktam. Hiszen mindig, amikor meghallgatom a passió-történetet, már az utolsó vacsoránál tudom, hogy mi lesz a vége, de valahogy ki szeretném használni még az összes pillanatot, amit Jézussal tölthetek. Legszívesebben én is odabújnék hozzá. Szerintem az ebben a csoda, és a csodálatos, hogy ez a fragmentum nem csak egy töredék, hanem tényleg a leglényesebb mozzanatok sűrítése. Olyan, mint egy picike üzenet, egy palackposta, amiben ennek a vacsorának az üzenete sűrítve jelenik meg, amit megnézve minden üzenet dekódolható a Vacsorával kapcsolatban.

Mit gondolsz, ennek a képnek milyen nevet adjunk? Lehetne esetleg az is a címe, hogy „Magányos vacsora”? Ugyan Jézus harmadmagával marad, de a két másik figura közül az egyik tanítvány – mint elhangzik – már elárulta őt, a másik pedig szinte már szendereg. Úgy tűnik, Jézus egyedül maradt a nézőkkel, azaz velünk. Mindig is azt éreztem, hogy Jézus valójában nagyon magányos ezen a vacsorán, mert mintha mindenki csak magával törődne. Szerinted mennyire magányos Jézus ezen a képen?

János: Igen, Jézus szerintem határozottan magányosnak tűnik ezen a képen. Persze nyilván azért, mert tudja, hogy senki sem fog tudni osztozni a szenvedésében, és nem is igazán törődik vele senki, a tanítványok ott sincsenek. De ez a magány inkább a mi magányunkról szól, arról hogy a végső kérdések előtt mindannyian magányossá válunk. Jézus azonban helyet biztosít számunkra az asztalánál, tehát én azt mondanám, hogy a címe legyen inkább „Vacsorameghívás” – amiben benne van a felszólítás, hogy mi is telepedjünk oda Jézus mellé a vacsora-asztalhoz.

Imádság

A képkeretben szinte üvölt a nagy fehérség és delejesen vonzza a tekintetet a kis töredék, „Sulus Christus”.

Sejtjük, hogy ez a kép is egy „Utolsó Vacsora” jelenet lehetett. A Krisztus körül lévő üres terület szinte felhívásként hat a nézőre, telepedj te is le mellém! Van hely, töltsd be az üres vásznat! Ül le te is Krisztus mellé az asztalhoz! Ugyanakkor a kép felhívás is: ember ne feledd, hogy nem a keret számít, az mindig változhat! A fontos, a lényeg ott van középen! Ha minden meg is változik körülötted, de csak az az egy ott középen megmarad, azaz Krisztus, akkor minden megmarad!

HARMATI BÉLA ÉS SCHNELLER JÁNOS

Jókedvű csoportkép a borús időben

Múlt és jelen – a felügyelők nagy sikerű bortalai

Vasárnapi istentisztelet a gyerekek által készített oltárterítővel

Anya-lánya duó tette még színesebbé az istentiszteletet

A süteményverseny zsűrije nehezen jutott döntésre a csodás alkotások között

Ínycsiklandó kürtöskalács-készítés kicsikkel és nagyokkal

Az ünnepi istentiszteleten Fabiny Tamás püspök hirdette az igét

Nem volt könnyű a választás a sok finom kézműves termék közül

A Rolling Country kerekesszékes táncsoport szívet gyönyörködtető előadása

Leonard Cohen „Halleluja” című dala Müller Péter Sziámi és a Song for You együttes előadásában méltó befejezése volt ennek a különleges napnak

MELYIK AJTÓN MENJEK BE?

Napközis hittantábor 2016

Június 20-24.

Helyszín: kelenföldi evangélikus gyülekezet épülete és kertje
(1114 Budapest, Bocskai út 10.)

HÉTFŐTŐL PÉNTEKIG 9-16 óráig

A tábor díja: 8000 Ft/fő/hét

Jelentkezés: Gáncs Tamás (+36208243703, gancstamas@gmail.com)

A TÁBORBA 6 ÉVES KORTÓL VÁRJUK A GYEREKEKET SOK SZERETETTEL!

Hírek, események

- Március 6-án tartottuk idei **áldozati vasárnapunkat**, amelyen 2.140.870 Ft gyűlt össze. Legyen Isten áldása az adakozókon és az adományokon egyaránt!

- Március 22-én, a cinkotai egyház-község meghívására **bőjti sorozat** keretében szolgált igehirdetéssel – Jézus és Tamás találkozásáról – Gáncs Tamás a gyülekezeti házban.

- A tavasz folyamán a férfikör (FÉK) vendégei voltak Szentpétery Péter és Bácskai Károly teológiai tanárok, akik az iszlámról, illetve a testté lett Logoszról tartottak bevezető előadást, amit mindkét alkalommal élénk megbeszélés követett.

- Április 19-én gyülekezetünk képviselő-testülete egyházi törvényeink alapján Csorba Gábor és Sulyok Petra eddigi tagok mellé Juhász Mária, Kósa Zsuzsanna és Vécsey Bánk testvéreinket számvevőszéki tagoknak, Sulyok Petra testvérünket pedig számvevőszékünk elnökének választotta. Pünkösöd ünnepén, egyházunk rendje szerint Petrát beiktattuk számvevőszéki elnöki tisztségébe.

- Május 7-8-án tartottuk az idei **konfirmációt**. A konfirmandusok: Berentei Ágnes Judit, Csorba Lenke

Márta, Fejér Ágoston, Harmati Bence, Ittész Miklós, Lakosa Áron, Rákóczy-Kiss Luca, Sebő Áron Zsombor, Sebő Zalán Csongor, Szontagh Ábel és Tóth András Blázy Árpád vezetésével készültek fel a nagy alkalomra. A beszámolóról és az istentiszteletről videók és képek is megtekinthetők a Facebookon, ill. honlapunkon.

- Pünkösöd napján a Duna TV **Evangélikus Magazin** című műsorában Gáncs Tamás tartotta az ünnepi áhítatot.

- Május 24-én az idei tanévben utoljára ülésezett a presbitérium. A testület, az érintett tartózkodása mellett egyhangúlag újabb három évre – 2019. augusztus 31-ig – Gáncs Tamást választotta a gyülekezet **igazgató lelkészének**. Az ülésen napirendi pontként szerepelt a **Botta István életéről szóló könyv** idei megjelenése csakúgy, mint gyülekezetünk felkészülése a **reformáció 500. évfordulójára** – és az egész 2017-es évre.

- Május 30-án a **Fasori Evangélikus Gimnázium** hétkezdő istentiszteletén Blázy Árpád szolgált igehirdetéssel.

- Idén **kézimunkakörünk** készítette a Deák Téri Evangélikus Gimnázium 68 ballagó diákjának a kézzel hímzett

ballagó tarisznyákat. Köszönet érte Bujákiné Szántó Zsófinak, Gebe Andrásnének, Asztalos Györgynének, Mády Rezsőnének, Kósa Zsuzsának és Blázy Árpádnének, valamint másodegyházfinknak, Török Lajosnak, aki a szabást, összeállítást végezte. Neki köszönjük továbbá az immár elkészült 20 darab új konfirmandus ruhát is, melyre még a tavalyi konfirmandusok szülei adakoztak.

- A fiatal felnőttek (FIFA) június 4-i évzáró kirándulását Tatára szervezzük, ahol a váron és az arborétumon kívül meglátogatjuk az evangélikus gyülekezetet is.

- Június 11-én, 18 órától a **Capella Silentium** kórus ad koncertet templomukban Várkonyi Tamás vezényletével. Orgonán közreműködik: Németh Zsuzsanna.

- Gyülekezetünk lelkészeit láthatjuk, hallhatjuk júniusban az **MTV Hajnali gondolatok** című műsorában (június 16-án Blázy Árpádné, június 23-án Gombkötő Beáta, június 29-én Blázy Árpád).

- Sutyinszky Katalin június 30-án befejezi **egyházfi** szolgálatát Kelenföldön. Augusztus 1-től Vincze Délia látja el az egyházfi feladatokat egy éves megbízással. A gyülekezet **pályázatainak intézésével és pályázat-figye-**

léssel gyülekezetünk elnöksége Portik Ágnes bízta meg szintén augusztus 1-től határozatlan időre.

- Beadott pályázatunk pozitív elbírálása esetén augusztus végén a **kisifi** tagjaival és az idei konfirmandusokkal Kolozsvárra készülünk, ahol a várossal való ismerkedésen túl részt veszünk a hagyományos magyar napok rendezvénytársaság egy-egy alkalmán is.

- 2016. július 7-10. között rendezik meg Budapesten a **Föld Sója** című Közép-európai Keresztény Találkozót. A találkozót kiemelt helyszíne a Tüskecsarnok, de budapesti gyülekezetek is házigazdái egy-egy alkalomnak, így gyülekezetünk is.

- Gyülekezetünkben évek óta szolgáló teológus-hallgatók, **Hajdúch-Szmola Patrik és Zahorecz Pál** sikeresen befejezték az EHE teológus-lelkész szakát. Patrik ordinációja június 18-án a fasori evangélikus templomban, Pali ordinációja pedig augusztus 27-én a kecskeméti evangélikus templomban lesz. Gyülekezetünk mindkét ünnepen képviselteti magát.

- **Tanévnyitó családi istentiszteletünk** szeptember 4-én 9.30-kor lesz templomunkban. Erre az alkalomra szeretettel hívjuk és várjuk új hittanósaikat is – családjaikkal együtt.

Hivatali rend

Lelkészi hivatal: 1114 Budapest, Bocskai út 10.

Hétfő–péntek 9–13 óra,

Szerda 17–19 óra

Lelkészek beosztása:

Gáncs Tamás: szerda 17–19 óra, péntek 10–12 óra

Blázy Árpád: kedd 10-12 óra, szerda 10-12 óra

Blázy Árpádné: hétfő 10–12 óra, csütörtök 10–12 óra

Szeretetszolgálat: 1115 Budapest, Fraknó u. 32.

Kedd 14–17 óra között

Telefonszámok

Lelkészi hivatal.....	1/361-2159
Gáncs Tamás igazgató lelkész.....	20/824-3703
Blázy Árpád parókus lelkész.....	20/824-2907; 1/385-0244
Blázy Árpádné másodlelkész.....	20/391-3711 (flottás)
Gombkötő Beáta hitoktató	20/824-8072
Kondorosyné Alexandrova Marianna hitoktató	20/431-2632
Bence Gábor kántor, karnagy	20/824-4524
Pál Diana kántor.....	a lelkeszi hivatalon keresztül
Sutyinszki Katalin egyházfi.....	20/824-2125

KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS HÍRLEVÉL

A Budapest-Kelenföldi Evangélikus Egyházközség
ingyenes lapja

1114 Budapest, Bocskai út 10., kelenfold@lutheran.hu, <http://kelenfold.lutheran.hu>

Fent vagyunk a Facebookon: Kelenföldi Evangélikus Gyülekezet

Szerkesztőség: Bedecs Réka, Bernhardt Dóra, Blázy Árpád, Blázy Árpádné, Gáncs Tamás, Harmati Béláné, Ittész-Venásch Eszter, Szabó Kinga

Szerkesztőségi ügyekben kereshető: Bernhardt Dóra (dorabe3@gmail.com)

Megjelent 500 példányban. Egy példány előállítási költsége 80 forint. A lap készítéséhez adományokat elfogadunk, melyeket a templomi perselybe kérünk betenni.

Felelős kiadó: Szepesfalvy Ákos. Nyomdai előkészítés: Ecsedi Klára

Nyomdai kivitelezés: Vareg Produkció (www.vareg.hu). Felelős vezető: Egyed Márton